

יב. ואישת מה נברא מושגתו רוחנית. וזה מוכיח גם הכתוב במקצת בברית החדשה כי בדור הראשון
זה היה ערך של יושר ושלום. וזהו שמיינטן אמר כי מושגתו רוחנית היא מושגתו של יושר ושלום.

קדושה. הלכות איסורי ביאת פראי פיב

הפט ווֹתְהָ (ד"ג ס"ד) וודווים ננדחין זוניס
כללהוים מהרו צלע כובל וצלע קפוקס וצלע
מחטב ננדחי נטווין נד צלע ר' ט ולמד
ה' ב' חת מגנה על מעלה ומונען עליה מגנטה
עליה מטה צל' ואלו זוניס ננדחן [נדחן מלאל] עד
שחנוך נמייס עכ' ל' בכיריהם :
פי'ב א' ישראל ספער עכו' וכו' : כמ' ז'

א. ישראל שבעל *עכוּם משאר האומות דרך אישות. או יישראליות שנבעלה לעכרים דרך אישות הרי אלו לוקין טן תורה שיאמר לא סחמי רם הרבה לא מהו לבנו ובתו לא חבח לבגד. אחד שבעה עטמי

*^{ונגדו} מילוי פולקלורי ומיומני וכן כיפוי סכום כפוי, קי' ופקודון גאַז' ביל' דרכיוו זיין מאָג'

עוזר בעס מלגאות גן. ס' ק דרכא: ומורה נוקט לאחיקת כומי מלהק כדי קליג המתגננת על גמלס. ואה שוכות נכרייהו לנוינו טקנוול פלק כמה יהא (qr ס'ג' גמלס מהני' דכללו וטיהר וכטיהר לי' גמלס גומבו רדכ'':

פִּירָאֵב יִשְׂרָאֵל פָּכַן עַל כְּכֹוֹת כָּוֹי כְּפָר אֶל קְחָמָה נְדָקָן . פָּלָק הַלְּן מְמַמְּדִין (ד' ב') : אֲחוֹד כְּכֹסָה
מְמַמְּדִין כְּפָר אֶל דְּרַךְ מְמַמְּדָה . פָּלָק הַלְּן מְמַמְּדִין וְפָלָק סְעִיד דְּכָמוֹת (ק' ג'):

גָּר

11

二〇一六年二月二十六日

פרק שנים עשר

א. ישראל שבעל *עכויים משאר האומות דרך אישות. או ירושאלית שנכעה לעכרים דרך אישות הרי אלו לוקין מן התורה שנאמר לא תחתון בם בתק לא תנת לבנו ובתו לא תקח לבןך. אחד שבעה עטמי ואחד

*[בגמ"ג עתג' פל סכומים וכוכי ספורה כטבי קי"מ ופל סכום אכ"ז ג"כ דרכיו וכן גמ' ב']

משנה למלך
יחולא יגע נס גביהנו נלכדנו קבוס . ("ה' כח מאכדיין" י"ג פ"ט, כ' ו' כה' נס ממלכה דלוין יט ומורה נס נאכטש ימי רוחה כד צו קומגנו מל נטלה . (*ה' ג' גיינו יט ס' נס ה' נס
וכוזו ננדפס קווים כתובים לאחוי כ' ועינן מ' ס' כרכ' כמאנכ' עיג' פ' מלכיות
שס מי שיטמאנס נג'ע' קדי נטמאס א' ט' ס' כלסן ועינן בגדיין כרכ' כמאנכ' דינה
וניגזונן דין ז') :

לעוזר דוקחו מוחדר חנוך נטמו לוחות נכדיים נבנ' כי מיל' סח'ו'ס מומקינס מידיין ומוכס' רומי'ם צבאות האן הא'ס בס מומקינס נבדין נמי מוחדר למפלחים. ו'א'ט דס'ס'ק' דנדא' מל'ה' ו' מל'ין לחיפסה שיין זס' וצס'ס'ס' סנק' קאייקון' (ד'ג' ס'ב') וככפ'ס'ס'ס' סנק' סנס' (ד'ג' י' פ'ג') גרא'ס' מל'ו' לא': וכן מותר לנו'ס' לנו'ס' נבנ' כל' כבומחוות וכו'. ס'ק' דר'ה' (ד'ג' י' פ'ג')

הרי בבלת **היה** בקון **הרים** בקון **הרים** בקון

בלת טהורה. בדיא לטבול בהן מינו וניעור. ונמצאו רוב זה בציר לא טהור במקוה: אפיו היה הטוכר עכויים בדברים שהזקן טוביין: בכך כל הקישואין והדרועין: ובתובם נוראיהם ורמאות:

בחזקת מוכשרין וטמאין:
קבלת מהלכות הטומאות
שוקדשו ותרומות ומעשר
הטמאין מליכנס למקדש
עשר בטומאה אבל החולין
ותוך לאכול חולין טמאין
אומר בחורה והבשר אשר

ל שהחולין מותרין שאין
בפני מה נאמר הראשון
מןנו לתרומה ולקדש שאינו
שלישי כמו שביארנו.
שתוון כך מותר לנורם טומאות
ולחתטמא בהן. שה
זורים מותרין להחתטמא בשל
במקדש ולאכול קדשים. כי
אין מוחדר: **לא** הטעמא

תלונן שקד נמפה מה הומלך נמלטנו קו
לענין לישור למן דסכ"ר כי:
ב' אע"ד פטור לחייב וכ' חסידים
בכללותם היו הולכים חולין (ד"ג)
בכלהה וכו'. מנה נכו ס"ב דחנינה (ד"ג
ה' ט' מ"ג). ומה שכתב רבינו יונה
לידיו סברת הנוגן וכו'. גפ"ק דעת' (ד"ג כ'
ע"ג) ונוסח רביו כדרוח נזירוטלמי סיק ב'
דסכל'יס:
דסכל'יס:

סליקו הלכות טופאת אוכליין

מן לתרומה ולקדש שם נגע שני של חולין בתרומה פסלה שלישי כמו שביארנו . וכן האוכל אוכל שני של חולין שתוון כך מותר לנרכום טומאה לחולין שבאי . יש לו לטמא מזאות ולהתטמא בהן . שהריהוחיר הכתוב את בני אהרן ואת זורים מותרין להתטמא בשאר טומאות חז"ן מטמא מות : ר' כל במקדש ולאכול קדשים . וזה שנאמר בתורה ובנבלחים לא אין מזhor : **ל"א** הטמא והטהור ייחדי ספר השמועה למדו →

השנת הדראאב'ה
אלין נו' אלכין כנעל מס הנטפו דקפרוא להט. א"ז או' גומילואס קפינו על צולגן מלוד נטפס לחות להו' :
בירה שמא יבעול נו' יב אעיפ' שמותר לאכול אוכלן טמאין
ה ונוחרין מן הטומאות כלוין כל ימייהם והן הנקראים פרושים
ופורש משאר העם ולא יגע בהם ולא יאכל ושותה עמיהם .
גנוף מביאה לידי קדושת הנפש מן הדעתות הרעות . וקדושת
כם וה'יחם קדושים כי קדוש אני יי' מקדרשכם :

בריך רחמנא דפייען

משנה למלך

בבלטן גזען גזען גזען גזען :
תְּהִשֵּׁנָה אֶל-מְרַבְּנָה אֶל-מְרַבְּנָה :

מכשיר אבל מוחטמא טומאת מ' הלוקח ציר מע'ה משיקו ומחר שאמ' היה רוב הציר מתייחס המים כתהרין במקורה. ואם רובו מלך של דנים אינה מ' נייחתני ולכל דל' הכה בגדי' גדי' כל גדי' גדי' קלח מס' דע'ה נמלחה כו' : וט' ש' קרלנ'ג' ד' וט' ליטון טומול'ו לאו' מסקה כו' וכוי' דמעט דפיכ'ם לא' דהו' מפמי' . קטע דס' כן' קרי' עלה' גדי' גדי' נייחתני' ולבלה' דל' הכה בגדי' גדי' כל גדי' גדי' מה' מלדי' סנשי' :

שבחולין טמא והשני פסול לא שיהיה אסור באכילה אלא למטרות
ועשאה שלishi . וכן אם נגע באוכלין של קדש טימאן ועשאה
אם נגע בחרומה פסלה : **ט** כשם שמותר לאכול חולין טמאים ווי
את החולין המתוקין לכתלה . וכן מותר לאדם לנגע בכל הפה
הנוזיר מהתטמא במת טכל העם מותרין . ושאף כהנים וכהנوات
ישראל מזוהרים להיות טהורים בכל רגל מפני שהם נכוונים ליכנסם
תגנוו ברגל בלבד ולא נטמא אינו לך אבל בשאר ימות השנה

שהתמא והתהור אוכלין בקורה אחת *אכל לא יאכל הבעל עם אשתו בקורה כשתהיה נרה ולא ישתה עמה ולא חמוץ לו את הכם כמו שבירנו, ולא יאכל הוב עם הזבה מפני הרגל ולשתות משקין טפאים חטדים וראשונים והוא אוכלין חולין בטחן ודבר זה קדושה יתרה היא ודרך חסידות שיחיה נבדל אדם שהפרישות מביאה לידי טהרות הנוף מעשי הרעים . וטהרת הנפש נורמת להדבות שכינה . שנאמר והתקדש

משנה

העמן

אַחֲרֵי שָׁאֵלָתָה צוֹן קְפָא

לנאר כל במקומות, וגינויו בספרו פ' מ"ה יגואר ס' יגוז במל דמיין, וככזה נטולח נזיין למעט מי' כדריהם גנדס ד' ל"ד גני' מטמלהן זייגס ווין לי' מטמלהן זייגס, וויל' נ' געווין לרצעוי גיסס ומסוכלים היל' טפסס ווינד וכונגין

ח' ב' ח' ייב בה
ד' לא אית
כ' בא ח' ש'
ה' ת מישראל
ו' רת מנינו
ז' הילכתא
ל' פתורא
ה' הזב עם
ג' נומולח →
ב' נמיין לממס ל'וי
ו' יולדות בכלי מנות מילך כמיוב
ד' נפנפ' וט' ס' יד דכני

לעתם גיולת ומושכלתת מלה, וולוי דרכך זטבך ליגות
ונחלמת נימול דצפמך שליהו מושכלתת לי' קלה מלך
מושכלת וכמץ' כהום, חכמי למשי דמסיק רצח דמץ'
קרה מיילו קהמל, חי' צפין נגי' למוטוי נם מי'
מיולדת, ולם חילטנייך לרבות נוותה ומושכלתת מלך
צפמך, כי סופי דלה נימול דלה מהוי לך נס מוחך מלך
במנוכ כפוץ בצל, וככז' יט מסלוקה גומלו גס צלוב
בכם דצפוך בכחוג להב נחים לכל טונין טוב נבל לו נא'
מלודין קלי' צפ' על מזוכ צהינ' דרכו זילט זטבך
וזומך ל'ח ומצב טליינו טוב בצל, ולטפמייך קלי' שממלך,
חווצי שיטת צפינו לבן צסי' ק"ר, חכלי' לו' כן זטמ
כלי'ן זומץ זיל, כלול מלה פסם טסור היכל, ולט
דכשגע טלה' להבב ז'ם ומצב צפינו צהילך, וככז' צהינ'
המרין עטב' חזקה ל'ם ומצב צפינו צהילך, טוב בצל
טוב בצל, וככדוריים עטיקוים צסונה דניזו, ז' ויזולר
נס' ז' צסי' ק"ר חותם ס', וככז' פליגו כסוניות נז' לנין
טטמא. יט) אי נמי נדה אסורה ליה פרמיכ' לע' פתרוא
דגבורה כדתנן ז'. וכן זמג' נצ'ג'. וככז' קלחכ' ריט
שעל כפנישך ולחמו נבודה נרב כל ימי טומלה
יחסולך למייל על פהויל דגנאל דהנן קו' ומע' פ' שלין
בטפס מסולך מכון למסול מל' זולמן חדד קו' יאל טס
צונ' דקמאל זקנאל ח' קהמל טבל טל' טלאן לי' מוחך
ולס מהמל מפי' צבאו נגמר טין מליה כטוף' וככג'ינ'
על זולמן חדד לטין' נס'ך, רין ז' זומך נז' טל' צבאו
טף' כהן כל צולמן נס'ך, רין ז' זומך נז' טל' צבאו
מיין כטוף' וככג'ינ' נז' חל' טל' חל' חותם טמו' צגדיו
אי צב' צכ'למן זאמן נס'ילס ער' כמטע כזמיכ'
להפומות, וכמו גזען צב'ל וגנינה מל'יך חטו' טיל'יך ער'
לחי' נז'ול ננדס טטו' הטעים, חכלי' חכ'ית ננדס טס
צט'ל טל' טל' נז'ו' נז' טס'ול זקנאל טס' טינו מלך
מושס כרנג' טהון נז'ו' נס'ול טל' טלאן ער', חל' טס'
לטמוך דכ'ויס ממך טל'מו' כו'ז' ז' וטל' ז' פ'ויס
עס ז' טס' כהן' טמ' ילה'ילו דכ'ויס טמ'ליס וכח'ס
וז'לו' על טולמן חדד נמי' חס'ו' דומי' דעוף' וגנינה
דר'ז'ה' למג'ז' זוכ' מל'יך חט'יך זקנאל וקמאל כו'ז' ז' חל'ם
חכ'ית ז' וחנ'ס נמי' חס'ו' טל' טל'מן חדד קו' כה'ין.
ס'כ' ז' וקנו'ו' כלי' פ'ק' ער' דצ'ה. וע' פ' דכ'ו'י קלחכ' ז'
יט' נצ'ן סוג'ה חמוכ' נס'מ' ז' י'ג' ט' ת'ס' ז' י'ג'י
ז'וג' טס' צז'ב' מט'יס' כל'ג' טז'יב'ה, ותמא'ו' כמפרשי'י
א'ז'י.

אazon ל'זין מתקוף לך ר' ט נקיה דלי'ו ומוי מלומת חרכום
כמיון כלה, וכתנייל דבר היל ב' חון לי היל צני
ישרעל גיוכת ובפח' מצומכלת מניין פ'ל טבב מכ'ם, ומוי
ס'ז צפוממך, גיוכת ופח' צני מילל תפומך גינכו,
וכתנו כחום, ולפי זכ מוכלם
ולגנו דקלם לגיוכת ומצומכלת
הטן, וטמלו כינוי מתרזות
שפמס מקלה זטבב, כיוון
כיתומיון בון דליהטיך לגיוכת ומצומכלת,
גיוכת ונכלך וטמלו כינוי מתקומכלת
מצוחות טפטע לך לא מלעס כדמאמעט
צכלוחות טכיא. ולכלוחות
זין יט. דכלוחס למוכסים וכלי צכלוחיס
מנולל לכיפן דכלוחו

קפב

העמק

אחרי שאילתא צו שאלה

ג. אסור לשכב על מיטה של נדה אפלו בשעה שנייה במטה מפני הרגל עבירה³²³. וכל המרבה בהרחקה הרי זה משובת. ח. ראוי לאשה ליחד לה בגדים בימי נדתה כדי שייהו שנייהם זוכרים חמיד שהיא נדה בהיכר הבגדים³²⁴, בקושי התירו שתתקשת בימים נדתה כדי שלא תתגנה על בעלה³²⁵. ט. כל שמתפרק מגינה ביום ראשון של נדה מתפרק ממנו לעולם עד שתספור ותטבול כהוגן, שעדרין היא בכרת כמו שנתבאר³²⁶. י. כשהאהše חוששת לעונת וסתה הרו' מקצת בעלי הוראה שאינה אסורה אלא בתשmiss, אבל שאר פרישות לא החמירו שאין כאן אלא חשש של דבריהם³²⁷.יא. מותר לאדם להתייחד עם אשתו נדה בבית³²⁸. יב. הכלה שנכנזה לחופה ולא נבעלה ופרסה נדה אסורה להתייחד עם בעלה, אלא הוא יישן בין האנשים ואשתו ישנה בין הנשים³²⁹.

פרק תשיעי

כבר ביארנו³³⁰ שאין האשה טובלת ביום ז' לספרתה (אלא) עד הלילה, יתר על כן גרו' שאפלו ביום ח' לא תטבול ביום מפני סרך יומ' ז' ³³¹ היה שם דוחק כגון שהיה דלתות מדינה בעולות בלילה או שהיה מקום גדרוי היה ולסתם או מקום צורה יותם, טובלת ביום ז' לא היה שם דוחק וטבלה מה שעשה עשויה³³². א. דין התרה שתהא הטובלות מעינית עצמה סמור לטבילה ובודקת כל גופה שמא

נדיה בשכנותה. 335 שבת סד ב' וקנין הראשונים אמרו שלא תכBOOL ולא תתקשת וכיו' עד שבא ר'ע ולימוד א"כ אתה מגינה על בעלה. ועי' טור שם ושו"ע סעיף ט. ועי' אבדר"ג כל המבבלת עצמה בימי נדתה רוח הרים נווהה הימנה וכל המתקשת אין רוח וכו'. 336 סג ב' באתה א. 337 סג ב' באתה לבני ישראל שיפרשו מנשיהן סמור לוסחן וכמה אמר רבא עונה. ועי' רמב"ם פ"ז הייב, ובמ"ם שם והגמ' אותן חביבאו לשון רבינו ושכנן פשט ההיתר, וכן בטור ס"י קפוד ושו"ע סעיף ב. 338 סנהדרין לו א. 339 כתובות ד' א, ועי' יבמות לו ב. 340 למלטה פרק ז' א. 341 ט' ב. 342 שם ואפשר שציריך לתיקון: או מפני צינה. 343 והיינו דוקא ביום ח' ועי' בכתובות ס' א. 344 כתובות ז' א. בכתובות ז' א. וקדרו' שבח נבון הוחקה

רוחיצה כמו שהיא קודם רוחיצה בכרת, שאין לך דבר שמעלה מטופחת לטהרתה. אלא טבילה במאי מקוה או במעין³²⁰.

ב. צריך האדם להתרחק מASHOT בימי טומאה לעולם עד שתספור ותטבול, שנאמר³²¹ ואל אשה בנדת טומאה לא תקרב שום קריבה בעולם³²².

ג. כיצד פורש ממנה לא יגע בה אפלו באצבע קטן³²³, ולא ידבר עמה בדברים בטלים המביאין לידי הרגל דבר³²⁴, ולא ישכב עמה על מטה אחת אעפ"י שנינה בכסותן ואין גען זה בזזה³²⁵. יתר על כן לא יוכל עמה על שלחן אחד ואצל' בקערה אחת³²⁶, אין לו אלא שלחן אחד פורשת מפה אחרת לעצמה משום היכר³²⁷.

ד. ואסורה להסתכל אפלו בעקבה של אשתו כשהיא נדה, ואצל' בשוקה ובכל מקומות שאין מגולה, וכל המסתכל בין הויין לו בנים זרים שאין מהוגנים³²⁸.

ה. ואסורה להושיט כלום מידו ליד אשתו נדה או ליטול מידה, מכיוון שהיא אשתו צריכה הרוחקה יתרה³²⁹.

ג. כל מלאכות שהאהše עושה לבעל נדה עשויה לבעל חוץ מהצעת המטה בפניהם³³⁰, ולא תהא יוצקת מים על ידיו ורגליו לרוחץ אותן³³¹. ושלא תהא מוגנת לו כס ומניחתו לפניו על השלחן כדרכה אבל אם היהת מניחתו על השלחן ביד שמאל, או שתתניחנו על הכסא שלפנינו המשמשין מותר, שהרי יש להן היכר להרוחקה³³².

השער הו' (ל.). 320 עי' שבת סד ב' ע"ז עה ב. 321 ויקרא ייח' יט. 322 שבת יג ב, רמב"ם איסור' ב פ"א ה'ית', טור ס' קצה. 323 שבת שם ועי' ש בתוס' מסדא"ר, רמב"ם שם. 324 אדר"ג פ"ב ואל אשיה בנדת טומאה לא תקרב יכול יוכנה וישקנה וידבר עמה דברים בטלים, רמב"ם פ"א הלכה ד. 325 שבת יג א הוא בבגדי וכו'. 326 שבת יא א לא יכול הזב וכו', ורמב"ם פ"א ה'ית'. 327 הוכא בטור ומ"מ שם. 328 גודרים כ א, שוו"ע סעיף ג'. 329 כתובות ס' א. ועי' תוס' שבת שם. 330 כתובות ס' א. 331 הוכא בתויה'ב טור סוט'י קצה. 332 עי' כתובות שם וראשוני שם רשי'ו. 333 עי' שבת שם, והוכא בהגמ' פ"א אות' י. 334 כ"מ כתובות עכ' א וקדושים פ' א נבי הוחקה

שער הפרישה

ציווני הלכה

ה"ד. א. מ. ק. ס. פ. ג.
לא תשין עמו על המטה. ספ
ספ. ג.
לא יגע בה אף בaczبعו קטועה.
ספ. ג.
ה"ד. ב. ס. פ. ג.

ראיתי לפרש בו זמני הפרישה אשר האדם חייב לפrox מ Ashton בעודה תחתיתו, ולא אוכיר בהם אותן האסורים עליו שהוא חייב לגרש אותן, כי אם אותן שהוא מותר לקיימן אבל הוא צריך לפrox מזון מפני הטומאה ותולותיה ^(טז) או מפני מקרה העתים ^(טז) וכן אפרש בו ענייני הפרישה כבמה הם, וכי הם זה למלטה מזה כאשר אנו עתידים לפרש ^(טז).

מסורת הראב"ר

- (ט) ע"ש שער הספינה והבידקה
ס"י ג' היל' יד.

(ג) וככ' הראב"ד בשנותיו
לרבמ"ס פ"ה הי'.

(א) ע"ל ליקון הל' ח ובהערות
ש"ז

סימן א

ולכך בלב הפרישותם בקבלה ובחומרות
ואפרש תקופה פרישת הנדרה והוילרת כי הנה מפורשות בתורה, וממנה

אומר תחלה, כי האדם צריך לפרש מਆתו בעת נדרתה ולהתרחק ממנה, כאשר אמר הכתוב ואל אשה בנדת טומאה לא תקרב. ואמר החכם בחכמתו עת לחבק ועת לזרוק מהבק. ותנייא באבות דר' נתן. פ"ג ס"ג י"ז ואל אשה בנדת טומאה לא תקרב, יכול יחבקנה ונשקנה וידבר עמה דברים בטלים, פירוש דברים של הרجل, ת"ל לא תקרב. יכול תישן עמו בגדייה על המטה, ת"ל לא תקרב. מעשה באדם אחר שקרה הרבה ושנה הרבה ומשם ת"ח הרבה ומית בחזי ימיו, והיתה אשתו נוטלת טיפולו ומחזורת בהן על בתיה כנסיות ובתי מדရשות, נזדמן לה אלהו זכרו לטוב, אמר לה בתיה שלשה ימים הראשונים, פ"י ימי הזובה, מהו אצלך אמרה לו חס ושלום לא גגע بي אפילו באצבע קטנה^ט. כל אותן ימים האחרונים, פ"י ימי הספירה, מהו אצלך. אמרה לו אכלתי עמו ושתייתי עמו וישנתי עמו בגדי על המטה ובשרו לא גע בעשרי. אמר לה ברוך המקום שהרגו שלא נשא פנים לתורה, שהרי אמרה תורה ואל אשה בנדת טומאה לא תקרב, שום קרייה בעולם.

ב' **7. ואמרי רבוותא** ואלאתוא ויאא שלחו זו ונדה כל ימי טומאה אסורה למכיל על פתורה רגברא^ט, דתנן סנה ז' לא יכול הזה עם הובה מפני הרגל עבירה. ואעפ' שאין הטעם מפורש מכאן לאסור אותה מעל השלחן כי יש לומר עם הובה רק אמר בקערה אחת, אבל על שולחן אחד מותרת. ואם תאמר מפני שהשו בגמרא סנה ז' עניין עליית העוף והגבינה על שולחן אחד לעניין הנדה, מה הטעם כל השלחן נאסר עליו אף הכרא כל השלחן נאסר עליו. אין זה דומהゾה, שלא השוו עניין העוף והגבינה לנדה אלא לעניין שלא תישע עמו על המטה בכבירה, כי בשם שהשלוחן הזמנה לאכילה כך המטה הזמנה למשם, וכמו שגורו בכשר וגבינה עלייה אטו אכילה כך ראוי לגוזר עליית המטה אותו תשמש. אבל אכילת הנדה עם בעליה על שולחן אחד, שאפילו בקערה אחת^ט אינה אלא

בעלי הנפש

סימן א

גורת الرجل, מאיין לנו לאסורו. אלא שיש לסמור את דבריהם ממה שאמרו בחיצוניה (שם יג) כיוצא בו לא יאכל זב פרוש עם זב עם הארץ שמא יאכלנו דברים טמאים ואמרין דברים טמאים ס"ד אלא אםא דברים שאין מתוקנים. והثم וראיל על שלוחן אחד נמי אסור דומיא דעוף ובגינה דaicca למגוז ביה עלייה אטו אכילה, וקאמר כיוצא בו, אלמא אכילת זב וזכה נמי על שלוחן אחד אסור כי האיך. מיהו אתחזיו לנו שם הפרישה מהה אחרית לעצמה אעפ"י שהיתה אוכלת על השולחן מותר, רהא איכא הבירא להרחקה. והכי נהוג עלמא נמי לבשר ובגינה¹

ו אמר ר' יצחק בר' חנינא אמר רב הונא כל מלאכות שהאהה עושה לבולה נריה עושה לבולה חזץ מזיגת הocus והצעת המטה והרחצת פניו וידיו ורגלו (טחות טאן). מזיגת הocus, דיביתחו דשmailtoל מחלפה מידא דימינא לדיा דשmailtoל, משום הבירא. אכבי מנהחא ליה אבי סדייא. הצעת המטה, לא אמריןן אלא בפניו אבל שלא בפניו ליתן לך.

ז כתב ר"ח זיל רכל הגני ملي בימי לבוניינו אבל בימי נdotן אסור. וכולחו רבוותא לא איפלגי בהאAMILTA midri. יושמא הבירא אותו מה שראתה בתורת כהנים בסדר ויקרא בפרשtau או נפש כי תגע. טומאותו, לרבות זבים וזבות נdotן يولחות, אין לי אלא ימי חומרן, ימי קולן מןין, ח"ל לכל טומאותו. ומשמע ליה מהכא דaicca ימי קולא בימי זיבה, ומאי נינהו ימי לבון. אלמא דמקילין בהו טפי ימי הרואה. ולאו מילחתא היא, אדם בן גבי זב ונריה يولדת מאוי ימי קולא משבחת בהו, אלא הקולא נשווה בכלן הם הימים שאין רואין דם, ומי החומרא הם הימים הרואים דם מפני שהם טמאים וטומאה יוצאה מגופם. אבל לעניין אחר אין ביניהם שום הפרש. ולפי דעתינו חומרא דאיתו לידי קולא היא רקא מיקל בימי לבון טפי יומי נריה ואתה לוזולוי בהו טפי, ואין ראוי לעשות כן.

ה תניא בנדירים פרק שני ט' אל תרבה שייחה עם האשעה שסופך בא לידי ניאוף. ר' אחא בר' יאשיה אומר כל הצופה בנשים סוף בא לידי עכירה, וכל המסתכל בעקבה של אשה הוין לו בנימ שאנין מהונגנין. אמר רב יוסף ובאשטו נריה. אמר רבבי שמעון בן לקיש, עקבה דקטני, מקום הטנופת שהוא מכון בוגר העקב. יש מפרשין דזה וריש לkish אדרב יוסף אמר ולקולא קאמר, דאפיקלו באשטו נריה לא מיונש בכנים שאין מהונגנין אלא במקום הטנופת. וי"מ

שינויי מחדורות

1. "זקמן וכו'... קוס פלא" לימל' נמדודות כלכליות (ד').

לנפש תדרשנו

א. מאיין לנו לאסורו. כן היא דעת ההשלמה ודרכיו מובאים בס' בהגחות למאירי מס' שבת (יג). ועי"ש שרודה ההשלמה את הסבר שמשמעותו ומכאן רכינו. המאורות (המצאת הר' בלוי, נוי יורק), וכן הועתק מכת"ס' ההשלמה

ציווי הלכה

ה"ז. מבוחח הפס. סס פט' ג'.
הצעת המטה. סס פט' ג'.
הרומה זיין פון ובלאי. סס
פט' ג'.

אוצר רשות שבת פרק יז' איזיון

卷之三

בטו יציג

۱۰۹

שהשלוחן מרגיל האכילה כמו שהמטה מרגלת עבירה, ואינו מרגיל את העבירה אלא אם כן אוכלין בקערה אותה. וא"ג דתניא ביזוצא בו לא יאכל זב (פירוש) [פרוש] עם זב עם הארץ שמא יהא רגיל אצל בימי טהרו ויאכלנו דברים טמאים. והתם משמע אפילו בשלחן אחד, ומתקני ביזוצא בו משמע דתרויתו שוו אהדרי. הא דעתני ביזוצא בו לומר שם שיש בזה הרגל עבירה כך בזה יש הרגל עבירה. ומהו לא שוו אהדרי. ועוד יש לזכור דוב (פירוש) [פרוש] איינו אסור לאכול עם זב עם הארץ אלא בקערה אחת. ובשר עם הגבינה בשתי מפות יש להתיר, וא"ג דנורה הוא בגדיו והוא בגדי אסור וא"ג דאייכא דעתות ואייכא שני. שאני הרgel עבירה באותה אמת מהרגל (UBEIRAH) [אכילה] בשלחן אחד. ועוד נודה אישורא דאוריתא. ובשר בחלב אישורא דרבנן אלא באלאפנס ראשון, דזרען בישול אסורה תורה, כדאיתא בריש פרק כל הבשר⁹².

הא דתנן כל המטלטלים מביאין את הטומאה בעובי המרדע, פ"ר⁹³ ש ז"ל⁹⁴ צריכין אנו לזכור שלא אמרין הרבה הרי הוא כחל אלא כשהחרב נגע במת. אבל אם החרב אין בו טומאה אלא משום אהל לא אמרין הרבה הרי הוא כחל. והרב דוד ר' א"ר זקל פירש בו פירוש אחר בשם הרב ר' י"ח ק"ב ר' א"ש ר' ולפי פירושו צריכין אנו [לומר] שאין החרב מטמא אחרים באחלה כחל. אבל אם החרב קיבל טומאת אהל מן החלל הרי הוא ABI אבות כחל. וזה ר' ב' דוד זיל דחחה את פירושו ואמר דבחדיא תניא בתוספתא דחרב הרי הוא כחל לטמיין אחרים במשא ובאלל. ובפרק מי שמתו⁹⁵ כתבתי מה שכתב ר' ב' ב' של מ"ה זיל. ובhalbות ה' ר' ב' ד' זיל. השיטה לומר שם קבוע בקי ומותר שם שאינו קבוע אסור. גוריס זאי בעית אימת הא והא בשמש שאינו קבוע כאן בדשחה כאן בדשחה.

7 [דף יא ע"א] הא דתנן לא יאכל הוב עם הובה מפני הרגל עבירה מסתברא בקערה אחת קאמר⁹⁶. אבל בשתי קערות ובשלוחן אחד ובמפה אחת⁹⁷ מותר דליקא הרגל עבירה. ואעפ" ש אסורין לישן באותה אמת הו בא בגדיו והוא בגדי א"ג דאייכא דעתות ואייכא שני. שאני מטה שלחן שהמטה מרגלת יותר מן השלחן. וכן נהנו העם לאכול בשלחן אחד (ובמפה) ובמפה]⁹⁸ אחת. ואעפ"ג דברשר עם גבינה אסור בשלחן אחד. שאני התם

בمزيد והוא שוגג על השבת או שוגג על המלאכה כסbor שהוא מותר אבל אם לא נתוכון לעשות מלאכה פטור. ומצעינו בות שחייב סקליה במידת ופטור מחטא בשוגג.

[דף יא ע"ב] תניא חז"א לא יבא הוב בכיס שלו ואם יצא חייב חטאת ותניא אידך אם יצא פטור אבל אסור אמר רב יוסף לא קשיא הא ר' מאיר דאמר אומן דרך אומנותו פטור, הא ר' יהודת דאמר חייב אמר ליה אבי אמר דשמעת ליה לר' מאיר במידי ולאו היינו אורחות במודי דהינו אורחות מי שמעת ליה. זאי לא תימא הכי הדירות שחקק קב בבקעת לר' מאיר הכי נמי דלא מחייב. אלא אמר רב המונגו לא קשיא כאן בזב בעל שתי ראות כאן בו בעל שלוש ראות, בעל שלוש ראות מבעי ליה למספרה, ל"צ [בב] ביום. והא מבעי ליה שלא יטנו ראות כליה אלא אבי ורבא דאמר תרויתו לא קשיא הא ר' יהודת תא ר' שמעון דאמר מלאה שאינה צריכה לנופה פטור עלייה. ומסתימה ה' ר' ב אל פ' ס' זיל משמע שלחכה כר' שמעון, כמו שאני עתיד לבאר בעור הצור בפרק [כירה]⁹⁹.

[דף יב ע"ב] תניא חז"א דוד שמש בודק כסות וקערות פ"א אור הנגר ותניא אידך לא יבדוק, לא קשיא הא בשמש קבוע הא בשמש שאינו קבוע. פירוש בשמש קבוע אסור שאימת רבבו עלייה. ממש שאינו קבוע מותר שאין אימת רבבו עלייה. וא"י בעית אימת הא והא בשמש קבוע ולא קשיא כאן בדשחה כאן בדשחה. פ"י בדשחה מותר ולא גורין. כך פירוש ר' ב' ב' של מ"ה זיל. ובhalbות ה' ר' ב' ד' זיל מוחפת השיטה לומר שם קבוע בקי ומותר שם שאינו קבוע אסור. גוריס זאי בעית אימת הא והא בשמש שאינו קבוע כאן בדשחה כאן בדשחה.

7 [דף יא ע"א] הא דתנן לא יאכל הוב עם הובה מפני הרגל עבירה מסתברא בקערה אחת קאמר⁹⁶. אבל בשתי קערות ובשלוחן אחד ובמפה אחת⁹⁷ מותר דליקא הרגל עבירה. ואעפ" ש אסורין לישן באותה אמת הו בא בגדיו והוא בגדי א"ג דאייכא דעתות ואייכא שני. שאני מטה שלחן שהמטה מרגלת יותרמן השלחן. וכן נהנו העם לאכול בשלחן אחד (ובמפה) ובמפה]⁹⁸ אחת. ואעפ"ג דברשר עם גבינה אסור בשלחן אחד. שאני התם

אעפ" ש אין חוב בשכחה עכ"ל⁹⁹. לקמן מא ע"א ז"ה מיחם. 90) וכ"כ המARIO בשם גולי הדרות שלפנינו (תוואר לרבניו). 91) בשלטי הגבוריים בשם ר' ישעיה אחרון כתוב שזואי דעת רשי". ובשם ר' ישעיה ראשון ז��ן כתוב שאף בשלוחן אחד אסור, וכי הרין בשם הראבי בשם רבותא. והנה משמע שלרביינו מוחר אף בימי האמוראים שהיו אוכליין כל אחד על שלמן בפני עצמו לפי שאין השלוחן מרגיל העבירה, וזהו שלא כדברי הבב' בשם הרמב"ן והרש"א והרא"ש.

92) חולין כד ע"א. 93) זיל לפי פירוש רבינו שלמה זיל. 94) בברכות דף יט ע"א האריך רבינו בזה עי"ש. 95) נייר ג"ר ע"א. 96) פ"ג 97) ברכות

וגבינה נמי היכא דאיقا שינוי שרי כרמשמע
עליל קצט, וכן נהג³⁵ עלי
ופליגא דידיה אידידה. פיי כי היה מקל לעצמו
לפי שמכיר ביצרו, וככהוא דאמר דמיין עילאי
פיקא³⁶ חיוואר.

[יג,ב] (וכשיבא) בימי לבוניך מהו אצלך
וכור. פיי ימי ליבורן הם ז' ימים נקיים שהחמיין
בנות ישרא' על עצמן³⁷. ותימה שהרי חומר בנות
ישרא' הוא לאחר ומן טבליתן עד שישלם ז' ימים
נקים אבל מ"מ מדאוריתא היא נדה גמורה עד
שתובל ואט בן מה ראה התלמיד זהה להקל
בימים הללו, ואליהו ג'ב' מה ראה לשאול עוד על
ימי לבוניה³⁸. והונכן כמו שפר'ת ז'יל³⁹ שדרבן
היה לטבול אחר שטהורה בדין תורה ואח'כ'
סיפורות שכעה ימים נקיים וחזרות וטובלות,
ולפי' היה זה מקל כסבו שלא החמיין אלא
בתשミニש בלבד אבל לא בקירובبشر, כסבו
דקירובبشر דרבנן אצלך לא בקירובبشر, ולפיך היבא
לו מן הכתוב שאומר ואל אשה בנדת טומאתה
לא תקרב⁴⁰ שהקריבה כמעשה⁴¹.
מתה את הוי. פיי שינו שם ערומים רוחקים
זה מזה ואילו⁴² היה שם קירובبشر ממש.
ובמערבה אמרי כי (גער) היה סינר מפסיק ביןו
לכינה.
גוטי⁴³ אלו תנין הנוי דאמון או דילמא ואלו תנין

אחאי וחכמי נרבונה שאסור לאכול עמה בשלחן אחד
ומושמע אף בשינוי והוא"ד בכהגר"א ט"י קצה טק"ח,
יעי". 34 הרא"ש בפרקין סי' לב. 35 עי' שוע
ירוד סי' פח ס"ב ובכהגר"א שם סק"ב שיטות הראשונים
בזה. 36 צ"ל: כי קאקי (ברכות ב,א). עי' תור'ה
ופליגא דידיה. 37 נודה ס"א. 38 בה"ק תור'ה
בימי ובשא"ר כאן. 39 בתוס' הגיל, והושא לדרכיו
בספר הישר (מהדורות שלזינגר) סי' קפ. 40 רבענו
לשיטחו לעיל שקורובبشر דרבנן שהוא שלא שא פnis ל תורה
אליהו ברוך המקום שהוא שагו של רשות ל תורה
ודמ՛ש דרבנן הוא (בדכתוב הרמב"ץ בסהמ"ץ) יש
ליישב ע"פ הגי' בתנא דבר אליתור פט"ז "שהרגו שאן
לפניהם פנים", ואף לגירושנו יש לפרש ורק
אקב"ה כמ"ש בגמילת אסחר בטהמ"ץ שם. 41 וכי'
בשיטה לר"ז בשם הראה והוסיף: ומכאן גלמוד
שאף בשל ספרדים כן, הקירבה כמעשה. 42 צ"ל:
ולא. 43 נוצ"ל: גרש", וכנהה שכך היה לפני
רבענו גי' וש"י ופירושן. ונראה שמקור לגי' זאת היא
גי' כ"מ וכיא"פ (עי' דק"ס ושנ"ס במשניות), ר"ה,
רבענו יהונתן ופיר"ד הגורמים במשנה אלו חנן. עי' תוס' ב'

פרת ממתני⁴⁵ דלעיל. ולפי פיי רשי ז"ל לאו
קושי', דאייה ז"ל פיי⁴⁶ דרב יוסף הוא דפשיט
לייה מדרשא דקרה דדריש אייה הци. ובתוס' פיי⁴⁷ ופליגא דרי' פרת הא דמפקת לייה מדרשא
ההאי קרא כרמשמע דהכי דין מדאוריתא, ואלו
ד' פרת סבר דלא אסורה תורה אלא גילוי עריות
משם, אבל מדרבן מודה הוא אסור וההיא
בריתא אסמכתא דרבנן היא. ולי' ר' דחס ושלום
שיאמר ר' פרת שהיא קירובبشر מותר בעריות
ובנדת וכ"ש באשת איש²⁸, וה"פ ופליגא דרי'
פרת אהך בריתא דדריש הכא לאיסור בגין
בבגדה²⁹ דאייה לא דריש לייה אלא לקירבה של
גילוי עריות, דהינו דקירובبشر כדקאמ' קרא
לא תקרבו לגלות ערוה וכורא' לה אליו ל�מי'
שהתורה אמרה וכל אשה בנדחתה טומאתה
לא תקרב (לא) לאיסור קירובبشر, אבל הוא
בבגדו והיא בבגדה איסור' דרבנן הוא, וכן
הלכה³⁰.

← זהה דעתן לא יאכל הוב עם הזבה וכו'. יש
אומרים³² דבקורה אחת הוא אסור, ונראין
[ה]דברים דבשלחן אחד קאמר ואפי' כל אחד
בקורה שלו כדרהטא כלה סגין וכփטה
דמתני³³. ועכשו נהגו לאכול בשלחן אחד, ויש
אומרים³⁴ ובשלוחנות שלהם קטנות הוא אסור.
וכל היכא דאיقا בנוי ובני ביתו וראי שרי, ובשר

ועי' ברמביין שפי' דהא דרי' פרת לא אידי כלל לענין
הכעה בגמרא ובשא"ר פיי דרב פרת מתיר הוא בבגדו
והיא בבגדה באשותו נדה כינון שקורובبشر בבגדו, וכעין
פרשי". 28 צ"ב אמי' קשה סייסור ר' פרת קרוב
בשר רק מרבנן ואילו ייל' שלושן לא אסורה תורה משמע
לרבנו דמותר אף מרבנן, וכמו שכתוב הרמב"ץ בהשנותיו
לשם"ץ ל"ת שג עי"ש, ולכן מפ' רבנו שדרבי ר'
פרת לא אסורה תורה אלא וכורי קאי על קרובبشر ולא
על גילוי עריות ממש, ור' בסמוך. 29 צ"ל: הוא
בבגדו וריא בבגדה. 30 צ"ל: ואלה וריא (וירא
יח'יט). 31 דעת רבנו כהרמב"ם בסהמ"ץ (ל"ת שג)
ובהכלות איסור' פכ"א ה"י א שקורובبشر דאוריתא ומפ'
כן אפילו לר' פרת. ועי' ברמביין בח'י כאן ובטהמ"ץ שם
שמפרש להפוך, שאר חולוקט על ר' פרת קרובبشر
דרבן, וע"ע באור מחלוקתם בכהגר"א אהע"ז סי' כ
סק"א ובש"ק יורד סי' קנו סק"י. 32 הרמב"ם בהיל
איסור' פ"א ה"ח. 33 וכ"פ הראב"ד בהשגות שם
(ועי' בהגממי' שם) ורוב הראשונים כאן, וכ"פ בשוע"ע
ירוד סי' קאה ס"ג דרוקא בשוני מותר לאכול עמה
בשלחן אחד ובמודכי (בפרקין סי' רלח) כתוב בשם רב

דמאי כיוון
יאך אפשר
זה הוא אמרי
בכל גבול
מה גדול
קאמר וגוזר
אתכשור
פ' ואבי
שכיה גביה
א בבגדו
וכדרש"י
ית' ראייה
חת דאסור
יכא חשה
חולב דרבנן
לן, והלא
את המתה
בכחותה²¹.
ממתני או
בתלמיד"
אללו [לר']
א תשמי
א לפירוש
הה בעריות,
ו ג' הוא
אה באשותו
הוא בבגדו
אי עביד ר'
וב"ה מתירין
19 ב"ה
20 קורא דבר
לב דאריותא
21 עי'
, וכח' רבנו
אללא והשוה
23 ד"ה
ז"ה ופליגא,
ד"ש"י באופן
25 נרצ"ל:
נו נוקט בשם
בבגדו והיא
ז' מדאוריתא,

בֵּית שְׁבִיעַי שַׁעַר רָאשֶׁן בדיקת הבית

השער השני

שער הפריטה
נוכל עמה על כשלנו כי כה דמכה גל
וילכו נזק עס הקבצה ע' כ' ווועלן
דכרי קחומר דורךן צמיהלן
טעיקס צפוי נצלהן לו צמיהן
סומוכין חבל לה קיו צס למשיס
הואליין ומפסיקין כיניאן מומן
מעת מעון שיידר גראבן

כמיין קליפה המפלת כמיין דגנים ותנבים ושטהורה . ואמרנן עלה בוגמרא וליפלוגו נמי אמר ביןיך ביןיך טמאה ברפליןنبي המכין קברן بلا דם ואם איתחא ליקשי נמי המכין זוז קליפה אלמא כמיין קליפה ושתורה ועפר ויבש שיש להן פריחת קברות וטעמא רמלתא בריאות והוא ראמר ריש לkishنبي המפלת כמיין הווא דאמר אבל המפלת קליפה ושתורה כ"ע הויא דא זול במה דברים אמרוים שאם לא נימוחו טרים כלל הא בלחים שיש עליהם שום ליהלוך רם טרין אפי' כחרדל ואפי' פחות מינין :

השער השני

הפרישה

תנייא באבות דר' נתן ולא אשה בנוית טומאתה לא תקרב יכול ייחבקנה נישקנה וירבר עטה דברים בטלים כלו' דברי והרגל חיל' לא תקרב יכול תישע עמה בונדריה על המטה תיל לא תקרן.

מעשא באדם אחר שקרה הרבה וושנה הרבה וישמש תלמידי חכמי' הרבה ומת בחציו יטיו והותה אשתו נוטלה תפליו ומחזרת בהן על בתיה נסיות ובתי מדורשות נורמן לה אליו זכר לטוב אמר לה כי אתה שלשה ימים הראשונים כלומר ימי זיבת מהו אצלך אמרה לו לא גנע כי אפילו באצעב קטנה כל אותן ימים האחרונים כלו' ימי ספירה מהו אצלך אמרה לו אבלתי עמו וישנחי עמו בבנוי על המטה ובשרו לא גנע בבשרי אמר לה ברוך המקום שהרנו שלא נשא פנים לתורה שהרי אמרה תורה ואל אתה בנדת טומאתה לא תקרב שום קריבה בעולם . ואיתא נמי בምכת שבת פרק קמא כתוב הראכז' ול מרבי רבינו האי נאון זיל שאמור לישע על מטהה אפילו אינה עמו במיטה משום הרגל עבירה ונראי הרבריס קל וחומר שאפילו להצעע מטו בפניו אסור משום הרגל עבירה לישכב על מטהה מטש שיש הרגל יותר לא כל שכן . **לוכן*** אמרו לאכלי עמה על השלחן ואין ציריך לומר בקערה אחת וראיה לדבר הדגן לא יاقل חוב עם הזבה מפני הרגל עבירה . ווחתם על השולחן אחד קאמר מפני שהשוו אותן עם עלה עוף ונבינה על שולחן אחד כראיתא בריש פרק כל הבשר . ומיהו בהפרשת מפה בינו לבינה מני וכן נתן בבשר . ונבינה **לן** גורמין בכתובות פרק אף על פי אמר ר' יצחק בר' חנינא אמר רב הנא כל מלאכות שהאהשה עשו לבעה נהיה עישה לבעה חוץ מטענת הבום ומהצעת המטה והרחצת ידיו פניו ורגלו . מזינת הכם לפי שהוא הרגל עבירה . ואם שינתה להיכר מותר . וכמו שאמרו שם רבייתחו דשMAIL מחלפא לייה בידא דשMAIL . ולא להושיטו לו מיד שMAIL להידיו קאמטר שוו אפי' בכלים דעלמא אסור אלא שהזוהה מזונות ומנחת לו על השלחן ביד שמאל להיכר בועלמא דביתהו ראי כי מנהא ליה אפומא דכובא . דביתהו הרבה אבוי סרייא . דביתהו הרבה פפא אשדרשפא . כתוב הרב ר' זיל מרברירב אחא זיל דנדיה אסירה למשתי מכסה דרבgra . וכותב הוא זיל לא ידענא מאי טעםיא . ואיתא להא מילתא בכה'ג בלחו' הו דאיתא דרבא מיחיר לה בסמא וקא משורי ניהליה משום דקא יהיב דערחה עילווה . והובין חנינא בምכת נדה המשגר כום של ברכה שלא מדעת בעלה חייב מיתה מפני שערשו רמה עליה

הכבד שайн' קהילע
קברות לדרים קמניט
כאלו': דרב' השואגנו
בין בעמיהר שטאילע
טמאן אלוי בון שאואה
מעוגרת כל טמאות
טמאה נדה ואמ. לאו
טהורין "א" בונשchan
יבשין אבל אם יש עליון
רומס טעם על הולחן
דנטאה שרם נדה אין
לו שייעור אלא אילו
הדרול ואילו מותה
טמין. כביה יהו המט
הפטושרין כל מעת לעת.
מעכבר רודק ג' צוואר
ויאנ' יטמות בדור' שאינו
דס מעין זה דורך הווא
ויתר טשיית המט
הפטושרין וכל שלא נסח'
על' טיער'ה בה בירע
של' שוייה מע' הימט
ואם' שוייה מע' הימט
בכימות פושׂין ושהורה:

השער השני

רhomפלת כמיין קליפה המפלת כמיין דנים וחגבים ושרצים אם יש עמהן דם טמא
ואם לאו טהורה . ואמרין עלה בוגרא ולפולוג נמי רבי יהודה בהא כלומר ולהתני
רבי יהודה אומר בין קך בין כך טמאה כרפליג נבי המפלת התייה משום דאי אפשר
לפתיחה הקבר בלבד דם ואם איתא ליקשי נמי הבין במצוותה דעליל מיניה דחיש
המפלת כמיין קליפה אלמא כמיין קליפה ושערה ועפר יוחשין פשיטה להו דמדינה ליא
מאן דאמר שיש להן פתיחת קברות וטעמא רملתא בראמן ודברים קטנים כאלו אין לה
פתיחת קברות והא ראמיר ריש לקיש נבי המפלת כמיין דנים במחלוקת שנייה ורבנן הדא
דוקא בהחאה והוא דאמר אבל המפלת קליפה ושערה כ"ע הוא דלית להן פתיחת הקבר . וכן פק
שם הרב ר"א ז"ל במה דברים אמרוים שאם לא נימחו טהורה בזמן שהן יבשין גטורי
שאין עמהן דם כלל הא בלחים שיש עליהם שום ליחולו דם טמאה נדה דם הנדה אין לו שיעור
אפי' כחרדל ואפי' פחות מין :

תנייא באבות דר' נתן ואל אשה בנווח טומאהת לא תקרב יכול יחבקנה ינשקנה וירבר עמה דברים
במלחים כלוי' דברי רגנאל תיל' לא תקרב יטול תישע עמה בונדריה על הטמה תיל' לא תקרן.
מעשה באדם אחד שקרה הרבה ונשנה והוא הושם תלמידי חכמי' הרבה ומת בחציו ימו והותה אשתו
נותלת חפלי' ומחרות בהן על בתין נסיות ובתי מדורשות נודרנן לה אליהו זכר לטוב אמר לה בתין
אותן שלשה ימים הראושים כלומר ימי' זוכה מהו אצלך אמרה לו לא גנע' כי אפילו באצעב' קטנה'
רב' אובי' ימים באחרוניים רלו' ימי' הפקיר מהו אצלך אמרה לו ארליך' עמו וישחו' יעמ' בכוונו' גול

הרטמה ובשרו לא נגע בברקיי אמר לה ברוך המקומם שהרגנו שלא נשא פנים לתורה שהר' אמרה תורה ואל אשנה בנדת טומאתה לא תקרב שום קריבה בעולם . ואיתה נמי במוסכת שבת פרק קמא כתוב הראכ"ז מרבי רביינו האני נאנן זיל שאטוף לישן על מיטה אפלו אינה עמו במטה משום הרגנל עבירה ונראין הרכרים כל וחומר שאפלו להצעע מטהו בפניו אסור משום הרגנל עבירה לישכב על מיטה מטש שיש הרגניל יותר לא כל שכן . **לוכן** אמרו לא יכול עמה על השלחן ואין צורך לומר בקערה אחת וראיה לדבר דתנן לא'

אכל הוב עם הזבה מפני הרגל עכירה. והחט על השולחן אחד קאמר מפני שהחוו אותו בוגרין עם עלה עופ וגבינה על שלוחן אחד בראש פרק כל הבשר. ומיהו בהפרשת מפה בינו לבינה שני וכן נטע בבשר. וגבינה נגרמין בכתובות פרק אף על פי אמר ר' יצחק בר' חנינא אמר רב הונא כל מלאכות שהאהשה עשו לבעלנה נהה עושה לבעל חוץ מטזינה הבום ומהצעת המטה וזרחת ידיו פניו ורגלו. מזינה הטעם לפי שהוא הרעל עכירה. ואם שניתה להיכר מותר. ובמכו שאמרו שם דביתחו דשלמא אסורה ליה בידי דשםאלא. ולא להושיטו לו שטיד. שמאללה לידי קאמר שזו אף"י בכלים דעתמא אסור אלא שהיתה מזינה ומונחת לו על השולחן ביד שמאל להיכיר או בעלמא דביתחו ראי מנוחה ליה אפומא דכובא. דביתחו דרבא אבי סדי. דביתחו דרב פפא אשדרשפא. כתוב הרב ר"א זיל מרברירב אחא זיל דנדחה אסירה למשתי מכם רגנרא. וכותב הוא זיל לא ידענא מאי טעמא. ואם איתא להא מילחא בכה"ג בלחו. הוא דאיתא רקא מיהיד לה כמא וקא משדר ניחליה משום רקא יהיב דרעהה עילווה. והchein תניא במסכת נהה המשער בום של ברכה שלא מדרעת בעלה חייב מיתה מפני שדרעתו רמה עליה

הנרטיב

טה' יט' בין בדין בדיקה הראשונה לבדיקה אחרונה רABOUTIA להו פ' בתראו לד' בדקה יום ראשון זום שפנ' טה' החולן וספונ' בעין או לא רב א' היה הא ושוי ור' ח' א' החלתו וספונ' של שבעה בעין וליכא ואסורה בגין נמי אם ברקה יום ז' ולא ברקה יום א' שוי רב דספונ' אע' פ' שאין החולן וכברוארה רוואה דמי' הולכה דשרו דרא מותב לר' רב משמעתא רטעה דמקודם היהת שמא זוכה ואינאי טובל' כו' מיד שכאח לאפנינו על צפקט וטשומ' טבללה בזמנה מצוח עד יומ' השבעה זואי לא גען ספונ' לפנינו הכר' ביטט' נמי נטבלה מיד. ומושני לא ט' אוקטניאן כרא' דאמר אין לה אלא יום שביעי ורביעין ספונ' לפנינו אבל רב דשר' אירוי ליה אליבא ד' א' הולכה במותו משמע רלב' בוגניא הו א' נחא ליה למשקה דראחא א' אליבא ד' א' דשר' הא ספור דרביעין הולכתן טומן וכטועה הולכתן ליפנינו לאו טוקי לה אע' אליבא ד' א' וכרכ' חוגנא דאסר א' מיטען דסבר הולטה דר' א' הולכה במותו לא בעין ספונ' לפנינו א' א' אם ברקה יום שביעי אבל יום ראשון לא ברקה טהורה לטבול לרובך וכן אם ברקה יום דاشון יום שביעי. והיוו כרב דשר' א' אmons יש לדוחות דראף לך' חוגנא לא אータ כרא' דר' יומן דשר' בדיעדר אף טרבורן בל' בדיקת כל שביעי ריטם ריק יום ראשון ושם שביעי א' ב' יהו מון ההורה ברוקת יום אחד אף השבעי לבר' א' ב' דטשען לאלתר בסמסא טשומ' טבללה בזמנה מצזה בשבעת' דטועה לאלא ר' ע' היה והוא הדין רוצץ למיטר ולר' חוגנא ט' ניחא אלא פרוך לר' דשר' א' מרדבורן וכן מיטען לישנא דאסר לאו ט' אוקטניא לה כרא' דטשען בל' בכ' נמי העמדע' בר' ע' כן פ' טורי רבינו יצחק בר' ש'. מיטו אין לטמך על הדוקטור וה אלא לעולם אף בעינדריך יצטרכ' שלא' היה' יוזר מהטשה יטם בין בדיקת ליבוריה מלבד סיימ' שברקה שפסקה לעבר כדי להפסיק בטהרה אבל אם ברקה עצמה לרוב של יום שפסקה בו כדי להפסיק בטהרה ולמרוחה שחוא יום ראשון לא ברקה ובם יום השבעי לא בדיקת ער' יום השבעי בזה אע' רב מורה דראין טועלן כלום דרא' דכא לא בהשחתן איכיל ואלו אונון איכא :

פט) וכל אונון דיטם שהיא טמא אטור יגען לבעלת אט' באצבע קמניה כראמאנין פרק קמא דשבח (ז' פ' 6') דאמר ליה אלהו לאשה שמת בעלה בימי נdotnik טוח אצלי' אמרה לו ח' א' באצבע קמניה לא גגע כי. ואפי' ליתן מיטו לדירה את המסתה או חפקת אחרior יש נהרים. ונס' ושי' ט' ב' נור' מלוחשייט מידי. לדירה שום דבר לא מוטה ולא מפחח וקצת משמען בון שאטור דרא' אטראין פרק אע' פ' (לטניאן ס' ג' פ' 5') אגוי מנה אספני בא נחן אשרשפא אבל טיר' לדירה לא היה עשה אך אומר מורי וביבן שאין שם שמא לאספור אלא בהשחתת כום של יין שהוא דברי תבה.

ונם כסדר אליו רוכה כהך יאמר לה לאשה שמא
הבאთ לו חוץ טמא הובאת לו השמן ונונג בך. אמר'
לו חוץ' שלא היה מקייר כי אם במיכאל ומשתה
וחטפמי ליהו מלהוחש לה שום דבר טוין לך
חכא עליו ברכה:

ז) וכל חומר שיש לה בום שתיא רואה כך יש
להחותיו לר' בימי לבונה של לובשת בגדים
ושופרת שבעה נקדים ואפ' אחר הספירה אמור' על כלעה
עד שהטבול בכל חומר מים שרואה בגין. וכמעש
ראילו שאמר לאשה בימי לבוניך מהו אצ'יך ואמרה
לו אלך עמי ותה עמי ושכוב עמי בקירותبشر אך
שפניר מספיק בינו לבינה נהגש אויתו חסיד ומפה.
ומטה שהקל בימי לבונה יותר שבימי נוראה לפ' השוו
רניין' גלגול לאחורה שבעה ימי נוראה ספחים תכילה
בזמן מצוח ואחר' סופר' שבעה נקדים משמש החומר
בעלמא ולך הוה מיל כלהן. אבל עכשו שאנה
טוללה בנימים אסורה ביום איאיה עד שתטבול. פרק
קפא דשכת (פ' ג' ע' ६^ל) איבעיא להו נרעה מהו
שתיחס הרוא לבנרו והיא בנהנה בכתה את תא שמע
לא אלכל הובע עם הובנה טפנוי הריגל עבורה שלא ינא
עליה וכן וזכה להובנה פרתאנא העוף עוליה מה הנגבינה
על השולחן דרבנן ריבר' בות' חיליל ואמרם לא
עליה לא נאכל ואמר' ר' ש' ג' ש' איבעיא והו אלכל
בשר וזה וכול נגינה על שלוחן' א' ואחתר עליה לא
שנו אלא שאן מכירין והו אלכל מבירין והו את
וה דראיכא למשיח שיתון לחביבו פמה שאכל אפ'ו.
ויאש ואשה נמי כשהיא נרעה מברירין והו ואמר
לייש' ויהר. ומשי החם לכאר שוני באכ'ול' ובא אינכא
שינוי שם שוכני בבורגרין יהו'ו וכוראים מאיסור'. תאי
שבועה ואה אששת רעהו לא טמא ואל אה' נרעה לא
קרב', מה אשת רעהו הוא לבנרו והיא בנהנה אסורה אף
אהשה נרעה כן. שטען מהכא שאסוריין לישן בכתה
אות' ואפ' בבדניהם וכן מעשה דראילו. עוזר שטען
מהא שאמור לעבאל ישראל לאכול על שלון' שאשתו
אולחט עלי כהשרא אולחט אלא אם כן יש שם שוני או
ישם בכבר לחם או הקנקן בין קערעתה לעשות
היר' להדרי תנן לא אלכל הובע עם הובנה ואל כבביעא
בקערעתה את דראיסוין לאכול אלא פ' כל חזר קערעתה
של אסוריין לאכול על שלוחן אחור בלא רפסק להיבורא
שרהי' ב' בני אדים שטבנרים זה את וה אסורים לאכול
על שלוחן אחור וה בשיר מה נגינה אלה אם כן איכא
שוני וופסק להדרי אודרפשא לעיל וסדרמי לחו
תלמודרא לאשות רעה:

זא) ואשה שאמרה לעבала טמא או ואה' אמרה
לא כי טהורה נגי בוה אמרין פ' ב' רבתבות
סבכחות ומשתה נקדים ותטבול אבל אם נגינה אטמא
שהטפפור שבעה נקדים ותטבול אבל אם נגינה אטמא
תבב' ראייה חבה.

ח' ל

נֶגֶד הַעֲמָדָה תְּמִימָה וְדוֹחֵק בְּלִינְגָה אֶת כִּיּוֹס מִוּטָר לְאַתְּמוֹד עַמָּה
כִּיּוֹס הַכְּפִידָה עַמְּדָה קָוָמָה לְהַחְלָה וּמִכְלָתָה לְפָרִוָּס חַלְבָּן'

טראם מ-10. אוטובוס נאכ"ל ערך הנטה נסעה בתקופה של צהרים ורבעים ו-10%

עמה נקשרה החרת הטני במו יוכננה ומזה שפהו על מלון חות' דוקי כימייסט טסיות תלון תקפטן כמייל ה' או' וסינה מיליה דירך חסה צהוב: כל עמו על הוועוד מלון אהב צלטן תלונן טהרו גינז' ונמי הנטה רוג'וליס עליו היינ' ריל' ריך חסה צהוב: כל עלה גאנז' וויט שטיגג גאנז'ות האדר בז' ליטניא כמו טאיס טאיס האודיג'ולדס צער ו' וגיניאס פהודה צער ו' גיניאס הי' בטמיעי מופת' הי' לאכטעל האוף' ו'יס' מהויזן דטרכ'ה הי' אקרז'ה נהי' חצב' הי' בתקומטה ל' ז' טהרו חול'ך ווועצטו נדרה ג'ן ערליך נ' פ'ז'ו ווינ' ווינ' וויל' חטיען וויל' מאט' ו' סאלר קמאנץ' מיטוירט' נטעוין ז' כתוב סנג'וינס בצע'.

ולס פטרכה עניות בזעם או מטרס כוונען יט' או מורים דהוי צאו
קרנַא ספְּעָמָוָה ווֹסְטָמָוָה לְהַתֵּר רְהִיּוֹתָן מְקֻסָּתָדְךָן
לְסֻוּתָסָס וּן תְּכַסְּאַתְּנַדְּלַבְּגָלָה מְוֹתְחַתְּךָלָן גַּם טְהִרָּותָן.
הָלוּחוּ כְּלִיסָס אוֹכְלָס וּמְטַלְיכָן גַּם עֲנוּתָס לְקַנְּטְכִּילְדְּרוּיָס קָוָן
חַנְנָה בְּמַקְוָסָס הַחֲזָוָה וּסְסָרָה וְבָנָיָס טְזָוָן מְפִיכָיָס
סְקַהְתְּרִיוֹדָוָה מְחֻוְבָרָס לְמַקְוָה וּלְקַנְּחַן חַצְזָה אָוָוָה וְדַיָּה עַל
שִׁיבָּה כְּקָנָן מִסְפָּטָה בְּמַקְוּיָה וְיִסְתְּמַרְיָס דָלָן כְּרַבְּיָה שְׁמַעַן
וּמְרַן אַדְמָה וְלַיְלָה כְּרַבְּיָן סְדִירָה טָפָל גַּם וּרְפָסָה וּמְתָה וְקַנְּכָה
סְרַמְּיָס סְלַהְבָּיָס טְהָרָה אָוְהָהָה אַמְקָפְרוֹן עַלְיהָן לְהַמְּרִין
וְהַמְּלִוְתָה לְפָעָמוֹס אַמְפָרָה וּלְפָעָמוֹס הַיּוֹן אַמְפָרָה חַזְנִינָה בְּמַנִּיָּס
סְטַבְּזָה וְלַיְלָה עַל שְׁלַהְבָּהָה הַיּוֹנָה אַמְפָרָתָכָוָן סְלַכְּבָּסָה
אַמְפָרָתָה עַל דְּכָר כָּוָה נְוָנָנָן יְהָלוֹן חַזְעָנָן חַטְוִי גָּמָר וְחַוּטוֹי פְּעָמָן
סְנַהְיָה הַכְּכָוָתָס בְּכִקְרַבְתָּה הַכְּשָׂר עַל סְפָאָה אָוְ סְנוּרָלָן כְּקָנָן
הַכְּשָׂר וּן הַדְּלַעַתָּס כְּלָרָהָיָה הַכְּנָוָתָה לְסְפָאָה הַקְּמִיקָן כְּטָבָע
חַפְּזָה וּמְחַלְתָּרָה סְפָאָה תְּמַרְתָּה לְפָעָמוֹס חַנְכָן לְשָׁבָל פְּרִוּסָה וְלִין
סְחַוּטָן סְקִיפָּתָה כְּנָהָן יְקָלְיָהָה מִן קָשָׁה סְכִינָה מֶלֶךְ קָלִישָׁה וְכֶלֶת
סְכִינָה הַחֲמוֹתָן סְגָרָלָתָה עַמְּגַן סְקָלִישָׁה טְמִינָה מְלַכְּכָל עַט

(ג) מצאתי הגאהין באפלטוס מסכת שבת בשם ר' אמ רגילין לאכול ייחד כשהיא טהורה בקדורה אחת או בנדורה יש שניי כshawcolת בקדורה אחת לבדה אבל אם רגילה כשהיא טהורה לאוכל בקדורה או צריך לאוכל בשולחן אחר לעשות היכר בימי נדורה עכ"ל וכן הוא בהגאות

דרכיו מזוהה

(ד) כבוגן קנקן או בבר. עין נעל מטעם פ"ס (דילעט חותם 4) דאס מנהל נכס פסק ש"ר נגנות נכונות גמilia וכבר על שלום מהד נכס לו קינון לשינוי ווקול כבלנית מוחלט בכלי לו צוותן מוחלט קנקן (ז) ווותך נמי צוות כבומתיה לדם דילע לחם לאו: (ט) ומוטרין לשחות זה אחר זה ובכום אחד.

第1章

מ' יותר

הנחות הנחות

הגהות והערות
 יכול הובם ע"מ הזוכה מפני הריגתו והוא שלא ישותה שהרי שינוי שם וכור' זום
 הבעל שווה תחלה מותרת אשתו לשותה אחראי וכור', ע"כ. ועיין אוור זדרע (פרק ס"י
 שם) וזיל' ומורי אבוי העוזר אמר לו שאראה את ר' אמר' שהה שותה מוטש שהאות שותה
 שאינו שותה ממש קבלתי מרוכזתי להתייר ואך כן ניל' וכור': ט' עיין
 בהרכובות שא"ז אמר רב הונא לא שונן אלא פבנוי וכו': כ' **בבלבו** (פרק ס"י
 ס' קל': כתוב בתקב' מ' מימוני הרגיל בחומר לבן ע"כ מספר יראים, ואכן העוד
 ראו אחות יירואים לפרטיו: כ' **בבל הגות** סמ' ש' השגיה על דבריו הסמי' המוכרים
 של רב הונא, ועוד בדורות מאוחרות יותר (לפחות בדור השלישי לפחות). נראה שרב הונא לא

מן לא ישתתת פשורי פוט ששתתת פוטו אשטו נחת, שבל שהוא שותה טן השירויים שללה בפניה, הרי הוא מראה לה חיבה וקורוב דעת שיכולים להביא לידי הריגל עבירה. ואם הורק מן הכם הוה אל כוס אחר, ואפילו אם הוחר או אחר כך לאווטו הכם הראשון, מותר לו לשותה ממנו, אבל אם הורק המשקה כשהורק מכליל אל כללי. וכן אם שותה מהחצי הכם, וחזר ומילא אותו, מותר לו לשותה ממנו, כיון שיש היכר בדרכך. וכל שכן אם הפסיק אדם אחר ושתהן מן הכם שששתתת האשה ממנו, שמותר לו לשותה ממנו. ויש שנחנונים להחמיר להדיח הכם בין שתייתה לשתייתו, ומנהג כשר הוא. ואם שתהן מן הכם שלא בפניו, יש אומרים שמותר לו לשותה ממנו אף על פי שהוא יודע לשותה ממנו. ויש חולקים, והמקילים יש להם על מה שיסמכו. והמהמירים הבוא עליו ברכה ט).

משמרת הטהרה

אבל אם זרכם לאכול כשהיא טהורה בקערה בפני עצמה כשהיא לא טהור, ואין צורך לשוט היכר אחר, ושכנו נהגים. ע"ש. [ומוקור דבריו משלטי הגברים סביר המדרכי (פרק קמא דשבת סימן רלח) וכן הוא בהגותו אשרי (שם ס"י לב). ובספר פסקי הלכה של רבינו חיים אור ורועל (עמ"ד צא). ע"ש]. ועיין בסדרי טהרה סוף סק"ז מה שכטב בה שם המהרש". ע"ש. ואצלינו לא מזו שיאכלו האיש והאהה בקערה אחת אפילו בזמן טהורתה, (וכ"כ בספר שבת הלוי), וכן אין להאריך בה.]

לונראת שזוגות צערirs שמוציאים לפעם אצלם, וסמכים על שלחנם בזמן ההוא, ומטעמי צניעות אינם רוצחים ההורם אם האשה טהורה או איננה טהורה, רישאים לסעוד עמהם על שלחן אחד מבלי לשוט שום היכר ושינוי בינו לבינה, וזאת בסתרם על סבירות הרמב"ם וסייעו והרא"ש וסייעו, וגם על הסברא שאוכלים יחד עם כל בני הבית, וסמכים על שלחן אחרים, וגם כל אחד יכול בצלחת שלו, וכל הבא נוגן נראת שאין לחוש כלל להרגל עבירות, וכן ראייתם בספר חזקת טהרה (בדרכו קצירה סק"ז, ובמורה דרור סק"ה) שכטב להתריר בזאת, והסתהן גם כן על דברי הפסקים שמתירים לאכול על שלחן אחד עם כל בני הבית, ומה נם שהם אצל אחרים, ואין לחוש בו להרגל עבירה. ע"ש. וכן העלה בשוו"ת באර משה חלק ב' (סימן ס"ד). וסימן, שהמיהו טוב יוגלו עצם כשהולכים לסעוד אצל אחרים לא ישבו זה בצד זה, אלא זה מול זה וכו'. ע"ש. [ועי' בשוו"ת בצל החכמה חלק ה' סימן פ].

(טו) הנה עיקר דין זה שניי במחולקת, כי הטור כתוב בזוז הלשון: „ומותרים לשותה זה אחר זה. וכטב בספר המזות, ונוהגים שיפסיק אדם אחד בזיניהם“. וכטב על זה מロン הבית יוסף, שהסמ"ק כתוב שאין קפידה לשותה בкус אחד, מאחר שם רגילים לשותה בה אחר זה, (כלומר, ולא דמי למה שאמרו תז"ל לאכול מקערת אחת, שם אפשר להם לאכול בכת אחת מן הקערת, ויש בה חיבה יתרה, אבל כאן בעל כרם שותים רק בזוז אחר זה), וגם הרמב"ם והרשכ"א והרא"ש ורבינו ירוחם והטמי"ז והסמ"ק מתווים, שהרי לא הוביל שם אסור בדבר כלל. ומה שכתב רבינו בשם ספר המזות שנוהגים שיפסיק אדם אחר בזיניהם, כן הוא בסמ"ג. וזה לשון הגנות מיימוני (סוף פרק יא מהלכות איטורי ביאה אותן ל'): ואילו

משמרת השותה

לשותה מכל ששתתת בו, כתוב רבינו אליעזר ממץ', שאטור, ושכנו ממשמע מההוא עובדא דתנא דבר אלה, אבל עמי ושתה עמי, ועל כל דבירתה השיב לה ברוך המקומות שורגו, שעל הכל גענס, שאם לא כן מה לו להחלמוד להוציאר, אלא למלמדנו שעל כל זה גענס. אבל אם הורק המשקה מכליל אל כליל אחר, ואפילו אם תוחור כליל הראשון, מותר לו לשותה מבנו וכו'. וכך כתוב המדרכי בפרק קמא דשבת (סימן רז). עכ"ד. ודברי רבינו אליעזר מוכיח הנה הנם בטפר יראים (סימן קצב) ככל האמור. ע"ש. ומכך קשה לי על מה שכטב האור ורועל (סימן טס, דף מה ע"ד): ובפסוק נזהה כתוב, אנו מחMRIים על עצמינו ואין אנו אוכלים לא בקערה שלה ואך לא משيري מאכלת. [כן הוא בספר פרדס הגודול סימן רז, ובספר האורה עמוד קסן, ובמחוזר ויטרי עמד תרו]. ולא כתוב שום טעם. ואני שמעתי שהוא מטעם סכנתה. ומורי אבי העורי אמר לי שראת את רבינו אליעזר ממץ' שהיה שותה מן הכם שהיתה שותה מבנו אשטו נזהה, אך לא היה מקבל מידה. ע"כ. וזה סותר למה שכטב רבינו אליעזר ממץ' עצמו בספר יראים נגן". צריך לדוחוק ולומר דמיירי שהורק הכם לשותה ממנו לאkos אחר, ועicker רראייה האור ורועל מפעשה וזה שאינו לחוש שום סכנתה. ומיהו יש לדוחות ראיית הר"א ממץ', לפי מה שכטבו התוספות שבת (יג): וזה לשונם: וממהכא דקאמר אבל עמי ושתה עמי אין ואיה, שכטב להוות שלא הקפיד אלא על השכיבת. ע"ש. וכן כתוב בספר האשכול (ס"י מט עמוד קיה). ושוב ראייתם בתופעות ראמ' על ספר יראים השלם (סימן קו אות קל) שעמד בסתרה זו, ותירץ גם כן דמיירי שהורק לכוס אחר והוחזר לכוס הראשון, וכך לא היה מקבל מידה. ע"ש. (ולי נראה שאפילו לא הוחזר לכוס הראשון, כיון שהוא מזוג בידי אשטו יש בו משום חיבתם אם יקלנו מידה). ומן הבית יוסף סיימ, שכן גונגים העולמים שלא לשותה משורי הכם לשותה אשטו נזהה. ואנו נהגים להזכיר הכם בין שתייה דidea ומנגג כשר הוא. ע"כ. נמצאו שהחומרה בה איננה מן הדין, מאחר שהרמב"ם והרא"ש והרשכ"א וסייעם מתרים, אלא מתרתנו מבוגר בלבד יש להאמיר. ובשותה מוקצת (כתובות טא). כתוב בשם תלמידי רבינו יונה, שדווקא מזיגת הכם בפניו אסור, אבל לשותה עמה בכוס אחד או לאכול עמה על שלחן אחד לא מצינו האיטור מטריש בתלמוד, שלא מצינו אסור אלא באכילה בקערה אחת, אבל הייכא שכטב אחד יכול בкус תלו, או ששותה בכוס אחד, לא נאסר בתלמוד בפירוש. ומכל מקום ראוי להחמיר בדבר, ולא ישתו בכוס אחד אלא אם כן ידיתו אותו או שייעשו בו שום שינוי, וכן כן בשעה שאוכלים על שלחן אחד שיתיה שם שתי מיפות להיכר, ודי בבית, וכן זאת המנגג. ע"כ. נמצאו שהמנגג שכטב מロン הבית יוסף להוות הכם בזיניהם, יסודתו בהררי קודש, בדורי תלמידי רבינו יונה הנגן. ומכל מקום אחרא דחומר דונhog נזהוג, כמו שאמרו בנזהה (סז). אמינה לך אנא איסורה, ואת אמרת מהנגga, הייכא דחומר והיכא דלא אחותר לא אחותר. ועי' במאירי כתובות ד': עמוד כד) שכטב בזזה": וכן אין מכח ההלכה איסור לשותה בכוס שתיאו שותה מנו, עע"פ שהשאלות כתוב לנו, שאין בזזה קירוב דעת. עכ"ל. וכן כתוב הש"ד בסק"ט על דברי מロン הבית יוסף, שאנו לא נהגים להזיח הכם בין שתייתה לשתייתו. וכן כתבי האחוריים. ועי' במסגרת השלהן. ודרא'.

והנה מה שכטב האור ורועל הנגן, שטענו שיש חשש סכנתה משורי מאכלת, הון אמרת שכן מתבאר להדריא בפירושו של הרמב"ן על התורה (פרשת ויצא פרק לא פסוק לה), שכטב, שבמי הקדמנים דמי וגדות מורתה מאר, כי ידעו בחכמתם שהatable של הגdots מזיך, ואפילו המבט שלחן מולד גנאי וועשת רושם רע, וכן שאמרו רבותינו בבריתא דמסכת כללה, רבוי אסור בדרכו כלל. ומה שכתב רבינו בשם ספר המזות שנוהגים שיפסיק אדם אחר בזיניהם, כן הוא בסמ"ג. וזה לשון הגנות מיימוני (סוף פרק יא מהלכות איטורי ביאה אותן ל'): ואילו

רטיונות ראמ

פלמות, ובשופעת אדואן כי יטם נראת שאן להOSH דה ואנה (קוטו) ריא די לה בסיפור יהם אחד ואע"ז דאמר ל' רודא בענין ישאלן הקחיה על עצמן שאפלו רוחות טיפות דם בהדר וישבות עלייו ^{ו'} נקדים דספוק ייבות גודלה שוויזטן, והם הינו טענא דונרין רוחה יהם אחד אטן רוחה נ' יטם או' ד' או' ד' יטם אבל בטעות פוליכא ליליכא למינור אליא אטן רוחה נ' יטם, אבל כ"ד או' בון ליליכא למינור שהרי בבר בא לוי סחרון ^{ל'} שלא חסידר ואנו גור' רוחא על אתה, פרשות ציד ודור וואטסן החומרה בכלי ניוח ברחות על ראש ואאריך יטם ושיים. וווע שפוקט בו אונה סופרטו למינן ^{ו'}, דרונן ^{ו'} לא ^{ו'} בענין בותים גודת פעריטן והבוחאים מיטאנן טשבב החחן בעלון מעני שון בעעלן דנות. וויגיא ^{ו'} לא ^{ו'} מאי טענא שיום שפוקט טופרטו לנוין ^{ו'}. ואע"ג דאקשין (קו') רומי כר הכא עלה ואונן נספריה דקייסיאן ^{ו'} מקצת יהום כבויו ולא עדי להרצין פרפא אארבייטא פטביבן-כ' המייתא לא תנתקטלסבב הדרכא דהיא חונק ודקסין טוניא לרוב בפ' תעתקת ^{ו'} לאסמר רבא (קו') וכבה שפהוישת בטורה בשלוש שלה טופרטו למינן ^{ו'}. ואקשיין ורב כבוחאי אטחה לשעטערת ודאסטר (קוט) יומ שפוקט בו טופרטו ומתרעה כי קאפר רב בבר מסלשל. ואע"ג דספוק ובוות שיונין אטנה מזבילה מזבגיא שבעיט ערכ' ח' גראטירן בתיענוקת ^{ו'} לא' רב פפא ליליכא סכדי ספק ובוות שיונין לישבלינען (קוט) א' אל מושט דרי' שמען דרי' שמען אטס' פא ^{ו'} לא' אלר ואודר תחדר אטור טעעה פהדר ^{ו'} (קוט) אחר טבליה אבל אטנו הנטטס אטס' פא ^{ו'} לטבלו, שטנא תבא לחד טפק, שטנא תעבעל לאטור מבללה ואודר תורה בו ביון וסורתה קפורה ונמאן בעול וכבה שפהוישת. ואן לפרט אטס' פא בעול אבל בטבליה שתרי שאל ליטבלינען ולא שאל יושתנו

חטיפות ראמ

אשיטות ראמ

יאשון מוחר מאוחר שושני בהתקת כסותן אין זה עצה (כלא) [ג]. ובכוננותם פ' אע"פ ^[ט] וא"מ בילן כל מלוכה שהאהשה עוזה לבעלת נודה עשה לבעליה חוץ מפוגעת הולך הצעת הסטה והרחתת פנו' דיו ותלוי. י' כוונת הבוט ומושחתת לו אבל מזינה בלבד וושטה שרייא, דודו שרין התם כראטינן [א] מוחלט לא היה בשטלא, ומונח ליה אשרשפא, ואחריו שאן איסטר אלא. בהושפה והחכורה מותת הבוט לדמדן שאנון איסטר אלא כשבניהם מותת הדד מזינה והשתמת בסוב' מזינה נלא, שאן בדשפתת שאן דרבוט שלא בלבבם מזינה מותת (קלב) קבל שלא יעבשורה. והצעת איסטרין והם בפניהם איסטרא שלא בפניהם שרויא. אע"פ שהחמייר בנהה יותר מס' שאר עליון לענין אכילה שמתה, לענין חיזק התקל. בה שאופר משארא (קלב) עיירות מוחר בנהה כראטינן [ט'] אל' הילא מנגא לא' אכברינו שיר ליהירין שם האבורה וכוי וטפעא (קלב) שאין אפשר לו שלא ליהירין עם אשתו-נדה אאן גורי' גורי'ה על הצבר אלא אל' רה האבורה וילין לעמוד בה, ואע' דחוור איסטר מדואויאיטא בשאר עירויות, כראטינן בע"ז בע' שנ ז' [ג] ובסטהדרין [ט'] וכוקחוון [ט'] כי יסיתן איזוך בן אנקן בתנייתם עם אמו ואנן מהירין עם כל ערחות שאנו להם דיתער ודמא אדכו אבל נודה יש לה חורר (קלב) וכמה מצין אין ללסן ואונט ודופה מי

ובן זה ש-המג'ל נמקה מוקמות וכו'. וס' מהל' זכריות גלוות ויזדים :
 תנו אין אף טלה מטומתיה וכו'. וכך ממכル זו ס' ז. ומ' ה' ה' ר' ר' נמרחן
 וכו' סעיף ס'ו ברכמ' מקומות :

א' ישראל שבעל *עכום משאר האומות דרך אישות. או ישראלית שנבעלה לעברם דרך אישות הרי אלו לוקין מן התורה שנאמר לא תחתן כם כתך לא חתן לבנו ובתו לא תחק לבנק. אחד שבעה עטמי ואחד

*גמ' ה' בכם ענן כסמים וכן כבבם כס' פ' וזכ קוממיין נג' 'ג' דרכיוון נמ' ענ'

לודג'ם נגדמ'ם וקיטס כה'מ'ן ה'מ'ן מ'ל'ן. (*ה'ג' נ'ר'ו'ה'ג' ק'ג' נ'מ'ג' ג'ה'ג' נ'ג'ד'מ'ן ו'ק'יט'ס כה'מ'ן ה'מ'ן מ'ל'ן.) עשו'ן מ'ג' כה'ג' טמ'מ'ג' נ'ע'ז'ג' מ'ל'ג'ו'ה'ג' נ'ו'ל'ז'ן ד'ן (ב'): ה'ה'

פרק א' ירושלָם בְּכָל מִזְרָחָה

בְּרוּשָׁם. כַּמֵּן כֶּפֶר וְכַיִלְתָּוֹן חֲלוֹמוֹת דָּלָם קַיִלְתָּוֹן
סְמִינָה תְּלַבְּשָׂה נְלַמְּדָה פְּנִימִיָּה נְלַמְּדָה קַדְשָׁה
טְלַבְּשָׂה מְקֻדְשָׁה מְלַבְּשָׂה לְבִינוֹת קַדְשָׁה כְּלַבְּשָׂה
וְלַבְּשָׂה קַיִלְתָּוֹן חֲלוֹמוֹת מְלַבְּשָׂה נְלַמְּדָה כְּלַבְּשָׂה
בְּצָבָאָה חֲלוֹמוֹת לְסִיקָּה בְּצָבָאָה כְּלַבְּשָׂה דָּלָם
לְלַבְּשָׂה צָבָאָה חֲלוֹמוֹת וְלַבְּשָׂה דָּלָם חֲלוֹמוֹת כְּלַבְּשָׂה
דוֹקָךְ הַוְּ וְיַיְלָהָה סִיקָּה בְּצָבָאָה כְּלַבְּשָׂה
מְדֻלְמִיכָּה נְסָפָה דָּקְרוֹתָן (וְיַיְלָהָה :) [כְּלַבְּשָׂה]
דוֹלְדָכְסָמָה מְנוֹתָה מְלַבְּשָׂה מְלַבְּשָׂה מְלַבְּשָׂה
קְרָלָה כְּיַוְסִילָה נְכָנָה מְלַבְּשָׂה כְּיַוְסִילָה
פְּמִמְלָסָה כְּמִיכָּה טְלַבְּשָׂה חֲלוֹמוֹת מְלַבְּשָׂה מְלַבְּשָׂה
יַסְרָלָה לְדָכוֹנָה כְּלַמְּפָרָסָה אַיִלָּה כְּלַסְרָלָה
סְפִינָה דְּקָרְעָה אַלְבָנָה מְלַבְּשָׂה מְלַבְּשָׂה
וּמְדֻזְּזָקָה סְמִחָה דְּנַמְּלָה כְּלַסְרָלָה
כְּוּוֹטָסָה וְלַיְמָן דְּדַלְמָעָן עַטְמָה כְּלַסְרָלָה
לְלַיְמָן דָּלָם הַסְּמָה צְוָה לְהַמְּחָמָה מְוֹסָה כְּיַסְרָלָה
הַלְּגָלָן גְּנוּיָהָה נְגָלָן גְּנוּיָהָה נְגָלָן גְּנוּיָהָה
גְּנוּיָהָה הַסְּמָה יְהָוָה לְלַיְמָן וְהַכְּיָה דְּסִיקָּה כְּמַלְלָה
לְלַיְמָן נְדוֹסָה מְנוֹיָה שָׁם לְכָמָנוֹת מְלַיְמָן
דְּדַקָּעָה טְלַבְּשָׂה אַלְבָנָה כְּלַסְרָלָה קְיַיְלָה יְסִיפָּלָה דָּלָם
סְמִחָה אַלְבָנָה גְּנוּיָהָה זְקוּךְ וְלַיְמָן יְתִימָה דְּלַיְמָן
דְּלַיְמָן מְלַבְּשָׂה גְּנוּיָהָה זְקוּךְ וְלַיְמָן יְתִימָה דְּלַיְמָן
כְּדַהְכָּה כְּיַד עַקְרָלָה דָּלָם נְמָלָה לְמַמְחָמָה אַלְבָנָה
גְּנוּיָהָה זְקוּךְ מְאָסָה דְּסִונְיָה גְּנוּיָהָה כְּפָסָקָן
לְקִידְוֹתָן סְכָלָה כְּיִלְתָּוֹן וְכַיִלְתָּוֹן נְסָפָה דְּמַיְזָן
כְּנִומָּסָה דְּלוֹוִיָּה יְנָאָה דְּכָמָעָה נְלַמְּדָה כְּסָבָה
וְלַכְּכָבָה גְּנוּחָה כְּהַסְּפָסָה לְיִסְפָּה זָה וְלַכְּכָבָה

:

בזמן אף הייתה זהה זו ראיית הרי זו עלתה לה מבלילה:

השנת הראביד

כמו שינധוג בימי נדה שעדרין
שהאשה עושה לבעלנה נדה עשויה
ה וചיצעה המטה בפנוי. גוירה
חתת ולא יגע לבשרה מפני הרגל

פרק שני עשר

משנה למלך
יח ולו אינע דס ערפלן נלכדנעם עגנס . (ה'ט חת מכרכדי'ו זע ח'ט טי' כ' ר'רכבתה נמנמוה דלון יט וט
סס מי צומתנעם נלע' טו סורי למתקבש אהפי' כו' חולין זע' קולס וויזן דכנייל לככ מהני
געונ' ער' מלכובות יוסטוי כתוואו :)

עוז גנדל

[ט] וכן מישר ר' ה' הא אחר רבינו שפטין אבל אסרו תכניות אפרת לאשאין בו טהרה חנוך

[ג] ביטוי לוא כפורה רשי שפירש אמר לסתור פ' ש בתום פרק בתראו דינה ע'כ :
 [ה] [...] כב כבב אבב' פטמאן דסס' ליליה לה בעבון אס זוח רורי טבון דרי' ואס נרה היא היא היר הוא יוס השמיין או אט ראל לא' בז' ספאטס בין מזרום וויא ספרא ז' טהורם מלבד חפסאיט הילך סס' מלכא לה בעבון זונ פסק ובגון שעחנה בין הר'ס גהנומת נדה' וויא כלתוט שפער דלא טלקה לה בעבון ומזרם' ול הורגה לעטראו וארכנה בלבול בלבול ע'כ :
 [ג] כדיאיה פ' רק ששבת וכגון הרובען ערדור לאכט בל טטהה אפל' בשעה שאינה בטטה
 [ה] פטני היגל פטיה' וויל המרבה בה הרהקה הרוי זט שטוחה ע'כ : [ג] בסדר ההורחות המצות כתוב שאדר לאכט בעשון על שלוחן אהר אדר' יש שמיין להז' או קצקן בין ההורחות סדרמד' ליה התחט פ' רק ששבת לשון נני זט שמיין זט שמיין וה את זה שאדר לאכט על שלוחן אהר זה בשעה וזה בגנזה אלוא אבר' יש בינויהם שנוי ודקוק ווירא אט יטוטים מטה אהר זה לאצט'ו זט

שהוחוף בערב שבת ותשופור עצמה מכל דבר שלא יחולץ עלייה וכוספזא שבת חמיעין
שלא ידא דבר חוץ עלייה ובוין שנייה ובבית החזות שלה, ואף על נב דלא בעין
שיכא בהם מום (שם דף טז רמב"ם הל' מקאות פ-א) מקום הרואי פניאת מיט
בעין, וכן אם ארע טבילהה בפל מוציא יט שלל לוותה אחר השבת ואילו שי
ימים טנויים אחר השבת כל זה מitor משום בטול פריה ורבייה, ואשה לא חמקל אלא
כלייה, (שם דף טז רמב"ם הלכות ניומ ח), מיהו אודר ריח דין לוחוף בערב שבת
כנון ארויות או נגבים טולכת ניומ ח, והאשה עריבה להרחבין ירכותיה ופישוט
לטמפל ביום שנחת משום דהו חרוי קולי, והאשה עריבה להרחבין ירכותיה ופישוט
זרועותיה ולנהנבה דרייה ולא הקטנו (מקאות דף טז פ"ד) שפתותיה ולא העיצם
עיניה ביזיר ולא חפתח (נדה דף טז טור י"ד סימן קציה) עיניה כיוון, ולא
עתמד על נבי נבי נבי ותתנוול ולא ננמל יש מפרשיות דשנא משום צניעות חמור
لتתנוול ולא התמגלו שפיר, ויש מפרשיות מפני הדיט שלא ינמס בין אעכבות רגלייה,
ולשני הפטושים טוכנים אותם מפצעי דהוה עכדי אבוחה דושמאול לבנינה, ולא תחן
תבשיל של כשר לתוך פיה ולא לבנה ובדרענבר נמי יש מהטירים דלא גרטס ולית
הלבנתא בכבל הני שמעחחא כי איתמר הני מיידי לטהרות אלל לבעללה מטור,
והתקיטים אותה נורסא מקלון בריעבר. צדריכה לחוף כל נופה ולסרווק ראשה
במטרך (שם בחותפות רף סי) סלאן לטבילהה כתני היוכלה שלא תהא נימא אהת
פשרה (שם) והרוני הנשים להסיד מעלהיהם כל נרב וכל שחן אעפי' שמן הדין
לא היה ציריך (שם) לפי זה אין לאסדור טטסוב אלשה שיש הפטין בראשה, וצואה
שחתת הצטדרון שלא בנדר הבשר, שניינו בחותפות (דקאות טז) דוחצעין ואעגנ
רכשונה אמריןן (מקאות פיה) ואלו אין חוץין לכליוי צואה ויוצאה שהחתת הגצדרון
סהקל ריח בין נרכמת לשאייה נדבקת נס אומר כי אפי' נידבקת אם אינה מקדרת
אין לה לחוש, ולטולוק שביעין (נדה רף סי) כת אינו חזין יבש חוץין ונחנו
הגשים לנכח צטנרים אעפי' כי מן הרין בינייך סני, ובחול המועד (סיק יה ועייש
בחום) טוב שהנלחם בשינוי או על ידי נייה, והע החתום באדם אם נראה סבוחין
חווץין (מקאות פ"ז) ואם לאו איני חוץין, ז' ודוקא חוץ של עין או קוין אבל דבר
של מטבחו דברי הכל איני חוץין כדאית' במטכלה מקאות ובחותפות (שם פ"ח)
תנא אם קرم עלייהם (שע' לא הוכיר זה ועין בבוי) עוז אנייה חוץין, וצריכה
לטבול (ערובין ד' טיב ראי) בט' טאה ואס"י נמיין ומייעוט המלכיד חוץין טרבדנן
וון רובו שאינו סקפיד (נדה רף סי ועייש בתוס' רמב"ם שם פ"א) וויס' רבו רוב
שערו ולא נהרו אלא רובו רל' רוב נומו ואשה הרואה דס מחת חמישין בתוך
שעורו ומזה או בכדי שחרד מן המטה (סבואר שם דף י"ד) דהוי שיעורה הרויבים
אשם תלוי הרוי וו טולכת בזמנה ומשטחת פעם שנייה ואם ראתה עוד מהמת
המשמש כמו שטרופשנו (שע' קפ"ז לדרין שאין אני בקיין בשיעורו דרא' לכבל
שרואה נ' פטמים סלאן להשטי' סקרי לדרין מהם' תשי' ואס"ו לבעללה) תטבול
בזמנת ותשמש עד פעם שלישיית ואם תראה עוד פעם אתרת מהמת חמישין

ג) מוח יש לשלוט על כסם התהות בבשר דין לעתך בין כסם לחץ.

אלא יש לה לטבול מיד אפיי אין בעלה עמה. השר משנ"ז היה מצה לחייב לטבול בזמנה אף בחורף ואפיי אין בעלה בעיר עכ"ל מנהיל (ש"ע קצ"ז) אך בעלה בעיר מוצאה לטבולי בזמנה).

זה את זה לא נורין עיגן דילא שינו, אעט שוה והרבר קרוב לשכון לאבל גז
עם זה מלגער שטא ישכח ווינא עליה, כוין שאינה שוכב אצלה אלא שואבל עטת
וכל שאין מוגנלים זה עם זה קרי אין מכירין זה את זה. ואף על נב דרכך קאנ
דשbatch? בעי לנטיפש טינה דהיגי מכוירים זה את זה נינהו, סיושנער ובעללה, דחויל לה
5 הײַ השטאה התם, נבי אקסנאמס המכיריים זה את זה, דיעות איכא שייניע ליאָ האַסְטָן
דיעות ושייניע, משמע רפאָס' דיבא שטפניר זה את זה מטור על די' שייניע נבי כיש
ונבנינה, והיכי נט נאמר נדה ובעלה, אמרני דההיא דוחה בעטלט, קלומד מהמא
לא הפטשוט לאסור נרה ונבלה על די' שייניע, דיאיכא לטימר דהוא דאטמיין במקוין
מיידי לאַו שוייניע, [אַבְלָה הִיכָּא]⁸ שאיכא [דיעות]⁹ ושני אסיל בטעמה הוֹא אַסְטָן
10 דשורי, אַבְלָה לעטטקנא דטיטט דאסְטָן דאסְטָן דראָסְטָן דראָסְטָן
באכילה על די' שייניע, דהיא האַ, דהיא שטפניך בכל הטענויא [שכיבח] מאילָה[¹⁰] דטפְּטָן
לה. [אַם לחשק אַסְטָן דטְרָסְטָן דבל שְׁכַן בְּשִׁכְבָּה דְּמָטוּרָה אַבְלָה בְּנֵנוֹ]
וזיא בכדרה (אַלְאַ) גלמד להחמיר על האכילה בעשני בין לנג' בשיד וגבינה בין לנג'
נדה ובעלה,⁹ החשוב דרְבִּיר[¹¹] המסקנא הוֹה⁷ פְּשִׁיטָם (אַ) לאַסְטָר מְדִיבָּתָה הַלְּלָה דאמוֹר
15 לאַ עולָה ולאַ נאָכל, ומثنיא התם דלייכא דיעות הַכִּי נמי מסתנאר ווְהִיכָּא [דראָסְטָן
דיעות]⁸ שאַיְן דקְטִינִי רְבִּין שטפְּנָן בן גְּמַלְאָיֶלָּה אַסְטָר שני אַקסנאמיט אַזְלָמִיט
על שלוחן אַתְּד זה נבר וזה גבינה זאַינָּס ווּרטשִׁיט, אלטָא דְּסְטִיטָה (אַ) דְּתָר שְׁכִיבָּת
אַעֲסָק שְׁקוּרָה הרבר להחש אַיסְטָרָה, מאַכְּילָה, [אַלְאַ]¹⁰ שְׁלָאַ נְתַן על [לְבָן] הַתְּלָמָד
דְּבָשָׁאַמִּים מְכִידִים[¹¹] הוֹה אַתְּזָה [טִירָוּ], מְכֻלָּפְּקָום הַסְּבָרָה אַמִּיתִיתָה, וְאַם בְּמִפְּרָן [וְהַזָּה]¹²
20 מִירָוּ, כְּמוֹ דְּסְלָקָא דְּעִתָּה מַעֲיקְיָא, הוֹה פְּשִׁיטָה מִינָּה. וּקְצָתִישׁ לְהַשִּׁיבָּן לְחוֹזָה לְחוֹזָה
נְכִי אַכְילָה נְדָה בְּשִׁיעִין, [אַלְרָמָה]¹³ (אַמְאַכְּלָתָה בְּשִׁר וְנְבִינָה הָוָא דְּסְטָט לְחוֹתָא מְשָׁטָט
דְּלָאַלָּה יְסִלְלָה לשְׁכָחָה לְאַנוֹלָל עַמְּכִיזָה נְשָׁר אוֹ נְבִינָה, דְּאַסְטָר מְלִיָּה אַבְכִילָה וְקָרָב
הרבר לאַסְטָר כְּמוֹ הָאַ בְּנֵדוֹ וְהָאַ בְּכִנְרוֹה, וְכָל דָּאוּרִיתָה לאַ שְׁנָא אַסְטָר לאַ
וְלָאַ שְׁנָא אַסְטָר כְּרָתָה¹⁴, אַבְלָה אַכְילָתָה נְדָה בְּשִׁיעִין]. דיאיכא דיעות ושני (וּז), דליינָס
25 לְמַחְשָׁבָה כּוֹלִי האַ לְאַ חִישְׁיָנָן, וְמַדְרָשָׁא¹⁵ הוֹה [דרוֹחָה]¹⁶
פְּשִׁיטָה מְלָא יְאַלְלָה בְּכָל שְׁכָנָה. וּקְשָׁה לְסְטָט עַל הַסְּבָרָה, בְּינוֹן שְׁנָהָן הָעַם לְאַנְגָּר בְּשָׁ
נִידָּה אַסְטָר עַל די' שייניע. [טְמִיחָה]¹⁶ אַסְטָהָתָה] בְּכוֹס וְנְשָׁאָר בוֹ קָצָת וְהַלְכָה לה
שְׁאַיט שְׁוֹתָה מְשָׁטָט עַמָּה, קְבָלָה מְרַכְּזָה¹⁷ לְהַתָּה. וְאַף קָנָרָה לְיִ, מְרוֹאַטָּן בְּפָמָק

ושם "אשת יעקב" שהזכיר ברכל על דעתו בפשוות, בעבור שהוא מוקרת בין הפלגיהם בפרשה נחיה (להלן ט ט). וכן לא אמר פון פסנער וילשלח יעקב (לה כט), שנקנה רחל עלאה ואחרי כן לחשפות.

ל (לה) אל יתר בעני ארי כי לא אוכל למקום מפניך. לא הבינו מה החנולות זה, וכי הנשים אשר להן קאנוח לא קאנוח אלא עמודה אויל אקבה כי ראש ואביה בברם עלה והוא חולה במא הארץ, כי בן נזקן, וכל שפּן בטעות הלדה ברחל שדמיהן מעומן והאות יכבר עלין מאור.

ובבון בעני כי הוא הדרות בימי הקדומים מתקנות מאר, כי בן שפּן פועלם "ערות" ליהונן, כי לא יתפרק אל ארם ולא ידבר בו, כי ירעו הקדומים בתקביהם שבדלן מזק, גם מפּטן מלוד גנאי וועשה רשם רע, באשר בארו הפליטופים, עד אוי עדיד להופיע נסחים פּהה (ויקרא ז ט), ויוו' יאלבוט ברד אקל לא יבנם בו אדים, ובמו שחויבו רבותיהם בברחה של מפקת נהיה; פלמד אסור לשאל בפלומה של נהיה, רבינו ענמיה אומר אףלו הרבר היוצא מפּטן

טוב ירושלים

מה שהפסק מזכר אצל רחל "אשת יעקב" הוא לדעתו פשוטו, מפני שהיא נזכרת בפרשנה היהיא להלן מווין הפלשינ. ולכן הפסוק אינו מזכיר אצתה "אשת יעקב" בפרשנה ישלח (לה כט), כי שם הפסוק מונה תחילתה את אלה וחול ואחיכ את השפות.

בימים הקדומים היו נשים נודות מרוחקות מאר. לא היו נוכנים לאهل שלדן, ולא היו מרובים עמן, וכן אמתה רחל לבן כי דרך ניש לן, כדי שצאת מאלה ולא ידרת אותה כלל.

(לה) אל ייחור בעני אדרוי כי לא אוכל לך מפּטן מפּטן. איני מבן מהי התנצלות זו, וכי הנשים אשר להן האורת אינן קמות ואין עומדות. ואולי בוגנה היהיטה שראשה ואביה ככידת עלה, ושיהיא חולה כשבא האורת, כי כך דרכ הנשים, בפרט נשים מעוטות-לידיה כראול, שהדם שלחן מופע והאורת קשה להן מאר.

אולם הגנוך בעני הוא, שבימים הקדומים היו הנdots מרוחקות מאר, כי השם שלחן הוא מעולם "נדות" על שם שהן מרוחקות*, ולא היו מתקבינות אל אף אדם. ולא היו מדברות עם אף אחד. כי הקדומים ידעו בחכמתם שההбел שלדן מזק, וגם המבט שלחן מזק השפה מגונה וועשה השראה רעה, כמו שבייראו הפליטופים. ולהלן [ויקרא ז ט] אזכור כיצד הוכיחו זאת בהוכחה מותשת*, והוא יושבות בדור באهل שלא היה נכנס בו אדם, וכמו שהוכיחו רבוינו בבריתא של מסכת נהיה: תלמידי אסור לשאול בשולמה של נהיה. רבינו ענמיה אומר אףלו הדיבור היוצא מפה הוא טמא, אמר רבינו יוחנן

פָנִי ירושלים

את השפות. וכ"כ רכינו בפ' תורייע (יב ד): הגנוכ בעני כי האשה בימין ראייה תקרה נהיה בעכוו שידורה ריחקה כל בני ארט.

מושחת. וזה לשון רכינו שם: ועד הגירו [הרופאים] בו נסיכון אמרתו, והוא מפלאות תמים דעים בתוליה, כי הנדה בתחולת זוכה אם תביס במראה של בורל בהיר ותאזרך לראותה בה. יראו במאה תפוח אדרומות כתיפות דם וכיה, והנה היא כאפעה הממתה בהכנתה. מיאשת יעקב". מ"מ ש ראייה לדרכו מכאן.

(לה) מאר. אך אין היה ד' לו מ"כ כי לא אוכל למלמד. ובתוichi אין גנוס מה זה, ובפני התוטו גנוס "תלמיד חכם", וככמה דפוסים הגירוא "תלמיד" או "תלמידות" ומוסב על הביריתא, כולם ביריתא ליקום מנדר*. הוא: לא אוכל להזכיר אףין לרשך את תלמידות, והיא מדברי ודיל שלא ויכנו להם. דין.

זה טמא, אמר רבינו יוחנן אסור לאדם לומר הנדה ולודם את עשרה שחוא טמא, כה עשרה של נהיה טמא, אסור לנחות מפשעה דינה. וכך אמרה קניין לנו: ראייה קניין לקט מפני הארץ לחשך דין, אבל רודך ושים לי ולא אוכל להזכיר אלה, גם לא ללבך באעל כלל שלא תרחק אתה עפר תלו, והוא תחריש מפשעה ולא ענה אותה כי לא הוא קספרים עפננו כל טמי שדברה טמא.

(לו) ונידר לעקב ויזב בלען. מתחילה נתן לו רשות לחפש, כי אמר: עם אשר תקניא את אליך, ואמר נגיד אתחט ונבר לך מה עפנוי, ואיך מזא אס לא חפש ומשאל, אבל מתחילה היה חולש أول אחת הטעים או העברים גבויו את אליך, מטהה בראותו כי אין עפרם חריה אף כי אמר: לא אבד את אליך, רק תזנעה תוא מבקש מפּטן, אמר לו: לך דלקת אדרוי באשר יזרף הארץ אדרוי גנגב, הנה לא קנאתי עמי סכל בליך פּחך ורבך, והיה ראיי לך קחח טפּך כל מה שআল, כי אתה תחלפת את משקרתי עשות מזים ומיתת תועב מפי הטרות, ואלקי לך שלא בירן.

(מג) ופּחד יצחק נהיה לא, לא ראה לזר אליין צחק, לפי שאנן קורוש ברוך הוא מודה שמו על הצדיקים בתייקם, ואף על פי שאמר לו בצאותו (ליל כט): אני ה' אליין אברם

טוב ירושלים

אסור לאדם להלך אחר הנדה ולודם עפירה שהוא טמא, אך עפירה של נהיה טמא, ואסור להנחות מעשה יידיה*. פ"כ.

ולפי זה אמרה רחל כן: היה המהארוי שאקים מפּני אדרוי לנשך את ידי, אבל דורך נשים לי ולא אוכל להתקומם אליך. וגם אני יכול להלך באهل כלל*, כדי שלא תזרוך את עפר רגלי. והוא שתק ולא ענה לה, כי לא היו מדברים עמזה כלל מפי שידרוכן טמא.

כשוד ראה יעקב שלך לא מזא כלות. הוא השב שלל חיש גונבה איזו אלא טפּסיס וועללה להחיזו להן. וכן, ייחור לעקב בלאן, הוכיחה לו שהו נקי מכל חיש.

(לה) ונידר לעקב ויזב בלען. מתחילה נתן לו יעקב רשות לחפש. כמו אמר: עם אשר תקניא את אליך לא יהי נגיד אחינו הכר לך מה עמדי, ואיך מזא אס לא חפש ומשאל שאלות אחת הנשים או העברים גבויו את אליך, אבל עתה באשר דאה שלא מצא אותו אצלם חריה אף מפני שוחשב שלבן לא אבד את אליך. אלא בא עליו בעיליה. וכן אמר לו יעקב: מה דלקת אחוי באדם הרורף אחר גנגב. הרוי לא מזאת אצלי כלום כלבי בירין, למורת שמהארוי היה שاكت מפרק את כל מה שאוכל מפני שהחלפת את משכורות עשות מזים, והיתה תוכב' ממנה את הטרונות ושלמתי לך שלא בירן.

פחד יצחק דיא מודה הרון של מעלה. רוכח אמש, כי הוכיחה שעס יעקב.

(מג) ומחר יצחק* היה לו. כתוב רשי': לא רצה לומר "אלחי יצחק" לפי שאנן הקב"ה מיתר שמו על הצדיקים בתייקם. ואעפ"י שאמר לו בצאותו: אני ה' אלחי אברם אבריך ואלחי יצחק (ליל כט).

פָגִי ירושלים

באהל כל רדי שתוכל לחפש במקום שאינו ידשכה. מעשה יידיה. כל ההרחות הללו אין נוכחות בשיס ופּסוקים. להפּן, בכחותה (ס.א). אמרו: כל הפלאות שאלה עשה כלעה נהיה עלה חוץ וכיה, ועוד רכינו עצמו מבייה להלכה נבננה און מאר לו לחפש. ב' איה קשור יש לה השתלהך את משכורותו עם מה שחדר אותו בונכת החורפים. (וכן רון יצחק).

(מכ) ומחר יצחק. השאלה מה המובן של "פחד יצחק".

מד (ז): אהשה בימין ראייה תקרה נהיה בעכוו שידורה ריחקה כל בני ארט.

מושחת. וזה לשון רכינו שם: ועד הגירו [הרופאים] בו נסיכון אמרתו, והוא מפלאות תמים דעים בתוליה, כי הנדה בתחולת זוכה אם תביס במראה של בורל בהיר ותאזרך לראותה בה. יראו במאה תפוח אדרומות כתיפות דם וכיה, והנה היא כאפעה הממתה בהכנתה. מיאשת יעקב". מ"מ ש ראייה לדרכו מכאן.

(לה) מאר. אך אין היה ד' לו מ"כ כי לא אוכל למלמד. ובתוichi אין גנוס מה זה, ובפני התוטו גנוס "תלמיד חכם", וככמה דפוסים הגירוא "תלמיד" או "תלמידות" ומוסב על הביריתא, כולם ביריתא ליקום מנדר*. הוא: לא אוכל להזכיר אףין לרשך את תלמידות, והיא מדברי ודיל שלא ויכנו להם. דין.

۷۲

יורה דעתה קצה הלכות גדה

ה ו**ולא** ישב במטה וכו'. כך שימה נומחת עם יוקף ומיתמה מנגה לא (פי' לם) וכן נוגדים סטולס צלון נלכמת מיטות הגדלה והן נוגדים עד לאכדי כוכם אין חמייה דלהה לטמייה לדליה ומונגת כטב הו' (ד) ומבחן דעתה דמליחת דלא קפידין הללו צלון יסתה בו' לרמיה כדי צלון ייקן וכו' רניינו נעל סוף פיטון קלי' ג' ונילדה לי' דעת'ם קוו' ווירין גומר סל' יטוח לינון נזע מלחה וצטו' לדי' קרנגן זכר האל נלכמת טיח מהריין ליט' סל' יטוח יקון זען מלחה וצטו' לדי' קרנגן זכר האל נלכמת טיח מהריין ליט' סל' יטוח נקלר כ"י ליט' צ"ג ד'). וכן צדוקון נן נטה ליל' וויל' גראט נלכמת טיח מהריין ליט'

וּמִשׁׁ וְאַיִן צָרֵיךְ לֹאמֶר שְׁלֹא יִשְׁנֵן עַתָּה בְּמַתָּה וְאַפְּלִיכְוּ כֵּן אֶחָד

(ד) ומנהגינו כידוע ספר המצוות להפטיק אדם אחר בינויים ולא מארכין לкос הרוחה ואפילו אי ליכא אדם אחר שיפסיק מ"מ ירייך הכוון לכלוי אחר ויחזרו ויישבנו דושוו כודעליל כד[א]רכבת בקונטראס כה של הלבות נדה והוא הדין באכילה דינא נמי הכי וכחוב שם דאמ הלכה האשה לאחר ששתמה או אכליה מותר הבעל לאכול או לשתחה המותר דעתן כאן חיבת עכ"ל:] (ה) ומשמע דבריו תרומה הדשן דלא החיר אלא כשהוא נוגעים זה בזו אלא' יושב לפנים וא' יושב לאחריו ליטול אפילו בכחאי גונוא אסור:

הנישת

עין נביעה יוקף מטען קגרות מייניות ומקודר דוקן כטהר שומם ממלֵך גָּדוֹלָה: (1) ווגהגין להפוך אדם אחר בוניהם. וכך אכן דלקנו, בכל מושלי מלכלה (收拾), הילכה סתמה נמלה צפופה לו מילכה מותה נטלה נסילו לו לאמתה מותה דלקן כל מילכה קמן מסה. עד כהן מונאי, כמ"ה (ק"י):

כון לא עצמאי, ועין בעניין זה בשלטי הגברים על הרו"ף שברעותך ב' מינוי הרגול, וגם כמהר"ם לא מצאי, ובמודרדי שbowות ס"י חשמג בהagation רמ"א שם למד רין האחרון מהמודרדי דפ"ק דשכה עי"ש: כד] **בלומר** יהוז ווישפננו כלילו והראשון אם ירצה (כגון שהוירקו לנקון או לעקרה) כדריל בדרכ"ם הארנו בשם והגאות פמיינז (המובא בכ"י): כה] **אוולי** כונחו למרדי בשכויות שטח קונטרול להלכות נודה (וקראו כן כי לעיל מיניה הביבא בדרכ"ם הארנו את המרדי דשכה, על כן כח באן שהמרדי בקונטרול להלכות נודה כח בלאן), כי מה שבת בראכילה דיאנה הכיכ מוכח שם עי"ש בס"י השגג מה שכח דבacellular ושתיה יין בראכילה בכיה, ומה שכח דאס להלה האשה וור האס (ביסמן וה'ל) להרא בשם דראכילה, ואין מסתכר שיתעלם ממרדי כשם ובאייה רוחבם בשם קונטרול. אולם עי"ן ש"ן ס"ק לח' ופרישה ואות ושל האכינו כו': כו] **מכאן** הוא דברי רוחבם של מראות העצמו בהשכבר לשון הדושב"א והטור דוד"ל שלא ישכח לשון כדור השיוו גודלים לשין או כל בא בגדים, והוא שעריו דיניה שרון בו אי ר' לדוקא כשפושט בדורי אסור או דרבנן לויי אם שוכב או ישב. עיין ט"ז ס"ק י' שהסכים עם גיוסה "ולא ישכבר": כו']**בש"ד ס"ק י' העתיק מהבב"ח** "אין בו אישור אפילו פניה":

מפתח סדרי מהריה

ב' י"ט ע"ז

הַרְדָּכִי

תלבוכות מקיאות האג שונן מושם חיש וכתיב בקטי ולען בסלו נמיס חיש מוי מוקה.

לע' א' י' ז' סוף: ב' מעתה נתקן י' ו' כ' : ג' מעתה נתקן י' ו' כ' : ד' מעתה י' ו' כ' :

תובל לנוּגָע אנה זאנה ווֹשַׁטְּרִיךְ אֵם יְשַׁ אָדָם אָחָד בִּינְהָטֶם. בָּן אָסָר לְהַנִּיחָת
(ל') רְבָרְסְּמָלְטָן לְזָהָר אֲזָהָר לְהַדְּבָר שְׂשָׂתְּגָרָהָקְטָן. וְלֹא חָאָלְעָן עַמְּכָעָה אַתְּ,
וְלֹא חָאָגָן שְׁלָא אַתְּ הַבָּסְטָהָן בְּדָנוֹן וְהַאָאָרְסָר לְסָהָן לְהָ, וְלֹא עַד לֹא אָפְּלָלְעָן לְשָׁלוֹת
לְהַבָּסְטָה אָזְנָה עַזְנָה עַזְנָה עַזְנָה. נְסָס אָתְּ דָעָלָהָאָגָרְבָּהָן בְּבָסְטָה שְׂיָהָרְלָהָה כָּל הַזָּהָב
סְפִּינְתָּה עַבְרָהָה. וְלֹא בָּסְטָהָן בְּלָדְרָה אָחָח לְחַתְּבָת פְּזָזְוָן אָפְּלָלְעָן כָּל דָבָר בְּנָן מְעֻזָּת
וְסְפִּינְתָּה זְזָזְוָן לְרָהָה. אָבָל מְתָהָן שְׁלָא אַתְּ הַבָּסְטָהָן מְסִיחָהָן לְלֹבָב שְׁוֹלָחָן אֲוֹלָבָן
הַאוֹרְבָּהָן בְּקָסְמָהָוָה שְׁאָנָה תְּגִילָה לְהַחְתָּרָה וְסִמְעָה שְׁלָא וְסִמְעָה שְׁלָא בְּבָסְטָה אָבָל בְּפָנָיו לְאָזָן
סְפִּינְתָּה עַבְרָהָה. וְלֹא שְׁתָמָתָה שְׁנָיָהָמָה בְּבָסְטָה אָחָר כָּתָב הַרְדִּיבָּה לְלֹבָב
שְׁחַת שְׁוֹתָהָה וְהַאָתָּה, וְהַזְּרִיף דָל כָּתָב וְהַעַג הַעֲלָלָם לְהַמְּסִיק אָדָם אָשָׁר וְזָנָן
דָעָה הַרְאָבָד דָל וְדָעָה הַרְשָׁבָהָאָדָל, אַיְנוֹן) אַדְלָה עַמוֹּן לְשְׁוֹלָחָן אֲחָד אֲכָל אֶלְעָשָׂו
הַכִּיר בְּגִינְזָרָן וְרוּעָן וּזְקָא בְּסִידָם וְאַמְּנָסְחָהָהָן שְׁלָנוֹן וְזָהָלָם אַין לְהַקְּפִיד רַק שְׁלָא
יָאָבָלְעָן בְּקָעָה אַתְּ וְלְאָבָלְעָן) הַסְּתָה שְׁהָתָרָה וְהַסְּתָרָהָזְקָן הַסְּבָבָלְעָן הַרְדִּיבָּה בְּזַר
שְׁאָלְתִּיאָהָל דָל דְשָׁמָשׁ וְזָהָבָה אַתְּ וְלֹאָסָר דָעָת הַרְשָׁבָהָאָדָל, וְלֹאָסָר דָעָת הַרְשָׁבָהָאָדָל
לְעַזְהָבָה הַכְּבָד יְבָב בְּשְׁוֹלָחָן כָּמוֹ שְׁנָרָגָן לְאָכְלָי בְּשָׁר וְגַבְגָּה:
וְכָל שָׁאוֹר סְלָאָכָת אַסְהָה עַזְהָבָה לְבָכָלָה בְּלָדְרָה שְׁלָא תְּגַע בּוֹ טָשָׂוֹת הַרְגָּל עַבְרָה
וּמוֹתָה לְהַמְּקַשְּׁטָה) בַּיְשָׁ נְדוּחָה כָּדְשָׁלָא תְּחַנֵּה עַל בְּעַלְהָה: כְּהָבָב בְּתַשְׁבָוֹת
הַגְּנוֹנִים דָלָן) כָּל נָהָבָהָן הוֹה [טְהָרָהָן] הַן אַגְּלָל בְּעַלְהָה שָׁאן לְנוֹ טְהָרָה סְמָסָאת
סְמָסָאת וְלֹא בְּשָׁאָה סְמָסָאות עַד שְׁחַתְּתָה פְּתָה אַרְוֹסָהָרָא עַזְנָה וְשִׁמְחָה לְבָנָה, אַסְכָּן:

הבא הינו ס"י קביה בגדה בסוף אמר, וכן אמור לרשותם וזה חותם שבת י"ג ע"א בדרה ביתו
לבדוק וחומרות ס"א ע"א שרשאי היה תhor בז. ולא הכל עטם בקעורה אהית רוחה שריל דאמ
במי פחרה אויכלום סקעריה אהית או פני כייסי בדורותה כשאילום אויכלום סקעריה אהית אבל אספה בזוי
טהותין כל אויר אויגל פקעה לאגדה או זרך גומי ומיון הרכבה והרוח ווין ביז' צג' קביה צג'
בגדה. תל' מאכגן וזה כהנחות ס"א ע"א. ואלו בס' בלוד אספה ומיון השם רישי האמוי לעיל.
בנהוג של אויר בתוכן ובונחתו דמי הנגר, ס"מ פ"ב פ"ב רואים. ומצעת הל' וכור שלאל בעינוי ס' בחרובות
ס"א ע"א (ב) והוין הרדי מסקדבל פ"ב הרצין. (ג) אויה בגולו עטם כוונת שבת י"ג ע"א. לאויכל הוה
עם גוינה. (ד) הגיא ביגאנז והוין הויה ס"י קביה בגדד נשא איגר (ע) ומוטרא לחתקasse ווינו
אכחה ס"ד ע"ב (ה) וכן נבניאו בהלהות פסוקות ס"ן האנאים דטוט קספניבניאו בכ"ג ר"ד שלום
בזון חיל צפ' (ו) וכל מה בזונתך שאלך בזון זונא הווינה צוין לה סתמה לשלומת לאו באמר
הזה לזרע לשלומת לאו עולין רם אם רערעה יונת הוה טרכטבלון, אם לא לבנים הא בין אנדים בין גשימים
הזה לזרע לשלומת לאו עולין רם אם רערעה יונת הוה טרכטבלון, אם לא לבנים הא בין אנדים בין גשימים

ובתבב והרי סקורבל חיל) והלכה למשעה כל טרי ספירה להקח כנד ששתון נקי ולבן או מוך ובמיטטו באתו סקט בעסק להרווי ולסדקנו ולהוציאו ולראות אם נבר ב אדמתיהם כשלומודם ספהה וכונרכותם כשותולחם לבת הנכסם קדרה שיהא ללה אם שעבה ולא ברקי עזמה עד יומם' [נ�名 דשכיע נברקה עצמן] כמו כן שחרות וערכית סורה וטובלת בלילה וטוהרה. ונורף דל כתוב לדעתן אעריך שאין חולון רק שתווע בדורא שטפקה מקודם יוס ראנשן של ספירה, והואנה שלא בדקה ריק יוס ראנשן ובזים שטפני רב אמר תחולתו אעיף שאין סופג. ור' הניינה אמר תחולתו וטובלת בעין. וב叙述 המשכת כתוב יש לנו להזכיר עד שתהא תחולתו וטובלת בבדיקה וכן נמי רעה הרמכין ול ארקן לא נהירא דסידין סטוף אעיפ שיאין חולתו (כనון פסקה מראות ביטים ראנשן לטסירה ולא בדקה ונויים השכיע נברקה) שטעמ דהלה נרב ואספר סטוף אעיפ עליון. סטורוצק סטוף התלטוט לאוקטם ברייתא דרומה כרי עקיבא פטום רטיל רבך או בעין תחולתו וטובלת לא צריכא לאוקטם כרי עקיבא וכן הדין כל שכן שיש לנו לומר תחולתו אעים שאין סטוף דהה תחולטא אקרר מהו וזהיא תחוללה הוא דאיינא חתק מתרה אמרין אבל סטוף דליך חתק לא אפרנן. סיטין שטפא סברא אונת' יש:

יא. ואם אירעך שטעה במנין יומם אחר וטבלה ושיטה צדקה להתחזין ו' עונת
שלמות, וזה ר' ימי' עד יום הבעללה שאינו מן המניין ואחר [כך] חננה
יום אחד נקי וחטבoli. אך סתויה שללאו זר דבנן שלא טבלה בראו וושיטה הרוי ז'
טובלם גובל זט.

וכיצד?) יונת עמה בעלה כל ימי נוראה אסור לו לסתה כל מה אפליו בעקבות וזה לכל שאר המוקמות המוכןן שכבה, ואין בו התרשם בין רואה ממש לבעלם כהם וטן אין התרשם בין ימי נוראה ליבש לבוניה שנל שאמור בה לא אמור בה, ולא ישכח עשה בסופה אחת ואפליו הוא בסופו וריא בלבוכחה ואס' לשוב בפניה המיוחדת לה אסור ואפללו אינה עצו במתנת ללא גג בה ואפללו בגאנטן מומבו שלן.

בתב הרשbie ייל בחשובה) ובכלל דברי ברוטאה ואשותו חוליה ונדה ורש בעיד
בקי נסחו אינו יכול למשש הורף של. אעפ' שאין גנעה הנזה אסורה אלא
משמעותם שותחים שבוח מחרין וכמוקם שלא הזרו אין מתרין. והביא
ראיות לדבורי לאסדור יעכ' ואסדורו) לישב בספסל שהיא ישבה אם איני כבוע שלא

שמירת השהרה

בhalכות נדה לענין לאכול ולשתות משורי מأكل ומשקה שלה, ושלא בפנוי מותר. ומספרה נראה שאין הבדל בין אם היא עשויה מצממה וכור. וכן מוכת בתוספות שבוטות (ג.) ובמהרש"א ע"כ. הנה מבואר מדבריו שוגם בדיון שורי הocus שלה יש להתר או אם נשחתה שלא בפנוי, שאין לומר שכוננותו על מה שנפנסק בתגה שאם הלאה לה מותר לו לשותה משורי הocus שלה, שאם כן אין זה דומה לדמי הגעתה הדסני שלא בפנוי. [ומכל מקום לא היה צריך הגאון להביא עצות מוחזק, שייתר היה לו להביא מה שאמרו להדייא בכתובות (ס.א). לגביו די העצת המתה, שלא אסרו אלא בפנוי. וכן פסק הרמב"ם (בסוף פרק יא מהלכות אישורי ביה), והחומר והשלמו ערכך יורה רוזה (סימן קב' סעיף י'). ואעירא יש להעיר על דברי הרוב השואל שכטב במי שאינו רוצה לסמן על החותם הרמ"א, שאם עשויה מצממה מותר, והואיה מהשוניות שהצעיה לו הסדיין, והרי כתוב הבית שמואל שם, שוגם הרמ"א לא התיר אלא לגבי אכילה בקערה אחת, או גושטה מיד ליד, שאף על פי שבאשותו נדה אסור, באשה אחרת מותר, כיון שאין לנו בסבתה, אבל לגביו מoitת הocus והצעת המתה גם הרמ"א מותר. וכן כתוב הבהיר והיטב שם. ואם כן מודע העמד שאלתו במי שאינו רוצה לסמן על החותם הרמ"א אוoso בהצעת המתה, ואם כן בעל ברחו דמההיא דושגנית מוכת שאם עשויה מצממה מותר. אבל אם כן נאמר בדוחית הגאון רבי שלמה קליגר, דשאינו חתום דהוי שלא בפנוי. והיה לו לרבענו שלמתה קליגר לומר לו ולטעמיך וכו'. ועל כל פנים הראי מהשוניות נודה קראו לה, או מטעם דזקי שלא בפנוי, או שיש לומר כמו שכטב העורך השלחן שם סעיף ז' וסעיף ט', שדריך שירות מותר, וכן כשבועשה כן מפנוי מצות הכנסת אורחים, ועליה מוטלים צרכי הבית, ושכנן נהגו בכל תפוצות ישראל כשבאים אוחחים לבעל הבית, האשא שהיה ערךת הבית מגושה להם מאכלי ומשתקה ומוגנת להם כסותה, והרי אין מסתמשים באשה, אלא ודאי אין בה איסור כלל, כיון שאינה עשויה דרך שימושם להתקרב אליהם דרך הבית, אלא מפנוי מצות הכנסת אורחים וכו'. ע"ש. ועיין עוד בפתחי תשובה שם סק"ד. וגם בעיקר דין של הנגן רבי שלמה קליגר, מבואר בספר המקנה (קידושין ע'), שאם עשויה מעצמה אין בזה איסור. ע"ש. ואכ"ל].

ודע של פי האמור לעיל יש לדון בכלה שפירסה נדה, וידוע שחתנן שותה מוכת היין של ברכת אירוסין, ואחר כך שותה הכללה ממנו, ולאחר מכן חותרים וمبرכים שבע ברכות של ברכות הנישואין על אותו הocus, והחתון שותה מפטן, ואחר כך שותה גם הכללה ממנו, ולכארה כיון שכבר שתה הכללה מהocus לאחר ברכת אירוסין, לא יוכל תחתן לשותה מאותו הocus לאחר ברכות נישואין, משום דהוי שורי הocus שלה, והגיה אם הרוב המברך ברכות נישואין שותה מן הocus, אז אין לחוש בהה כלל, כיון שהפסיק אום אחר ביניהם, אבל אם אין הרבה שותה מפטן, ציריכים לדركם לאחד ולמלאת את הocus, קודם ברכות הנישואין, ובזה יטמכו על סברת המתירם לשותה מן הocus שותה מפטן אם חזרו ומילאו. ויש לארכף כאן סברת הפוסקים שסוברים שכל שנעשה בפני ביטים אין לחוש להרגל עבירה, כמו שכטב המاري נדה (עמדו רעה). ומכל שכן שיש עליהם שמירה שמיד שהזבור חולכים הוא ישן בין האנשים והיא ישנה בין הנשים, ומכל שכן שעicker דבר זה מותר לרוב הפוסקים (לשותה משורי הocus שלה), לפיכך אין להתר אויל בו כלל. וכן העלתי בס"ד בשותה יביע אומר חלק ה' (חלק אבן העור סימן י' אותיות ויז'). ע"ש.

טן. אם נשחתה האשה מן הocus, וההוא אינו יודע מותה, וביקש לשותה מן הocus, אינה צריכה להודיעו כדי שלא ישחתה, שמכיוון שהוא אינו יודע שהוא שורי הocus שלה, אין כאן חיבת כלל. אבל אם הוא יודע נשחתה טמן, אלא שאין יודע שטרסה נדה צריכה להודיעו. ואם הוא שתה מן הocus, מותרת אשתו נדה לשותה משורי הocus שלו, מפני שאין האשה מרוניתו להרגל עבירה זה).

ל"ג. יש אומרים שהוא הדין באכילה, שלא יוכל משורי מأكل של אשתו נדה בפנים. וכן המנהג אצל האשכנזים היוצאים ביד רמ"א. ויש מתיירים. וכן דעת מrown הבית יוסף. וכן נהגים מבני עדות המורה שהולכים אחר הוראות מrown. ואם טעם קצת מן התבשיל לבודק אם הוא חסר מלך ובו צואת בות, אין זה ←

שמירת השהרה

(ז) כן כתוב בהגות מימיוני (סוף פרק יא מהלכות אישורי ביה א' ל'), שכטב לאינו יודע נשחתה מן הocus, אין כאן חיבת כלל, לפחות אין צריכה להודיעו כדי שלא ישחתה משורי הocus שלה. והובאו הדברים בביית יוסף. וכן פסק הרמ"א בהאגת. ונראה שאפיילו אם יודע נשחתה מן הocus, אבל אין יודע אם אשתו נשחתה או אחד מבני הבית, איןינו צריך לחזור מותר, וכן כשבועשה כן מפנוי מצות הכנסת אורחים, ועליה מוטלים צרכי הבית, ושכנן נהגו בכל תפוצות ישראל כשבאים אוחחים לבעל הבית, האשא שהיה ערךת הבית מגושה להם מאכלי ומשתקה ומוגנת להם כסותה, והרי אין מסתמשים באשה, אלא ודאי אין בה איסור כלל, כיון שאינה עשויה דרך שימושם להתקרב אליהם דרך הבית, אלא מפנוי מצות הכנסת אורחים וכו'. ע"ש. ועיין עוד בפתחי תשובה שם סק"ד. וגם בעיקר דין של הנגן רבי שלמה קליגר, מבואר בספר המקנה (קידושין ע'), שאם עשויה מעצמה אין בזה איסור. ע"ש. ואכ"ל].

ומה שכטבנו שם הוא שתה מן הocus מותרת אשתו נדה לשותה משורי הocus שלו, המקור להה בספר יראים (ס"י קצב), וכן בספר יראים השלם (סימן כו). וכן כתוב המרדכי (פרק קמא דשבת סימן רלו), ודיקן מודתנן לא יכול הוב עט הזבה מפני הרגל עבירה, והוא הדין שלא ישחת, אבל לא תאכל ולא תשתה לא תנן, והיינו טעמא ממש שצרכו של איש גדול יותר, ומהרור אחר שתיתת, מה שאית כו האשאה. ע"ב. ובהגנות מימיוני (סוף פרק יא מהלכות אישורי ביה), הביא דברי יהודאים הנ"ל, וכותב, שכן גוראה מודמרין בההוא עובדא אל עמי ושותה עמי, ולא אמרה אכלתי ושותתי עמי, או אכלנו ושותינו ייח' ע"ש. (וראה בתוספות ראמ"ל על היראים אות כל, שהעיר מאבות דרכי נתן ריש פרק ב', דאיתא, אכלתי ושותתי עמי. ע"ש. וכן כתוב מrown הבית יוסף, לשותה היא אתורי לית לנו בת, משום דאיתיה לא מרגלא ליה (עיין יבמות פה)). וכיוצא בזה כתוב בשותה חרומת הדשן (ס"י רג'ב). ע"ש. וכן פסק הרמ"א בהאגת. וכן כתבו האתורונים. (ועיין בעורך השלחן ס"ק יא. ודוק').

נחשב לשורי מأكل שלה, ולכל הדעות מותר בזה לאכול מן התבשיל גם בפניה. וכל הקולות שנזכרו לעיל בדיון שורי שתויהה מן הкусם, נהוגים בשורי מأكل שלה צ'ן.

驶مرת הטהרה

יו) בספר הפלדס (סימן רעא) כתוב, ואנו מהמקרים על עצמנו ואין אנו אוכלים עמה בערבה „ולא משורי מأكلיה“. וכן הוא בספר האורה (עמוד קסו), ובמהור ויטרי (עמוד טרו). אבל והארות חיים חלק ב' (עמוד קלז) כתוב, ולאכול זה מה שהותר זה מותר. ובביאו להלכה מרן הבית יוסף בבדוק הבית. וכן כתוב המהריק"ש בהגותותיו. וכן כתוב הסדרי טהרה, והתפארת צבי במקור לחלק בין שורי הкусם שלה, לשורי מأكلיה, כי בשתייה אי אפשר לשותמן מן הкусם בכת אחת לאיל באהר וזה, אבל באכילה שאפדר להם לאכול ביחוד מקערת אהת, והם נמנעים מכח, ואוכלים זה אחר זה, יש לומר דהוי היכר ומשרא שרי. וכבר כתוב סברא זו בשות' ד' אליהו מלובלין (סימן סה) בד"ה אה, לחלק בו בין אכילה לשתייה. ע"ש. ומכאן תשובה למה שכטב הנשיך בספק'ח, שמכיוון זקיינא לנו שלא ישתחמה משורי הкусם שלה, כל שכן שלא יאכל משורי מأكل שלה וכו'. אולם כל וחומר פרינא הו, וכך שביארנו שיש לחלק בין אכילה לשתייה לאיזיך גיסא. ושוב ואיתוי להכרתינו ופלתי שהעיר כן על דברי הש"ך. ע"ש. וכ"כ בשות' ד' אליו שם. ויש להוסיף עוד שיש לומר שבשתיה קפדי אישני טובא שלא לשות משורי הкусם ששתה ממנה חבירו, וכמבואר בשלחן ערוך אורח תימן (סימן קע סעיף טו) ובט"ז ובאליה רבתה שם, ובשות' זוק חיל ב' (חיל אורחה חיים סימן כז). ע"ש. וכן כשהוא שותה משורי הкусם שלה יש בה מה שומן חיבת וקירוב דעת אליה, מה אין כן בשורי מأكل דלא קפדי אישני יכול האי, ולא חשב חיבת וקירוב דעת בכח. וכן מזאתי בסדרי טהרה ספק'ח שהוכיר שני הטעמים והיל לחلك בין שורי שתויהה לשורי מأكلיה, והשיג גם כן על הש"ך הניל. ע"ש. וראה עוד בעריך השלחן (ס"ק יב). ועיין במאירי (מחובות ד': עמוד כג) שבtab: „ולא עוד אלא שעדי כל שבשעת אכילה מותר אף מיד לד' משום דבעבדתיה טריד זאי CAN חיבת“. לאלה שלדעתי כל שבשעת אכילה מותר אף מיד לד' משום דבעבדתיה טריד זאי CAN חיבת. ע"ש. ותנה אף שהרמ"א החמיר גם בשורי מأكلיה, והסביר עמו גדורלי האחרונים מרבני אשכנז, מכל מקום כיוון שדעת מרו בבית יוסף להקל בשורי מأكلיה, כדעת הארחות חיים, כן עיקר לדידןداولין בתור הזראות מרן, ומכל שכן שם גם המהריק"ש פסק כן. ואף על פי שהגאון רבי יוסף ח' בספר בן איש חי (פרשת צו אות כב) כתוב להחמיר גם בשורי מأكلיה, אפשר שכן היה מגהג מקומו בבל, וכך שנגנו בכיצד בא להחמיר בישיבת הספסל. וכן פסק המהריק"ש. וראה עוד בזאת הבית יוסוף העיד שמנาง הספרדים להקל בישיבת הספסל. וכן פסק המהריק"ש. וראה עוד בזאת להלן). אבל במקומותינו שאין לנו מגהג יוזע להחמיר, יש לתורות דעת מרן שקבלנו הזראות. ובספר חותם הטענים (סימן יא אות ז') הביא דברי הארחות חיים להלכה שמותר זה לאכול מה שתויהר וזה. ע"ש. וכן עיקר.

ל' ומה שכטבנו שאם טעה קצת מן התבשיל איןנו נחשב לשורי מأكل שלה, כן מבואר בספר דברי שאל ביחס דעת (סימן קצ'ה), ומשום שלא שירך בזה חיבת וקירוב דעת. וכן אם לעסה מן התבשיל לתינוק, אין הנשאר לנשח לשורי מأكلיה. וכן כתוב הגאון רב' שלמה קלונגר בשות' האלף לך שלמה (סימן רכו). ועיין עוד אלו בספר ליקוטי צבי (דף ב' ע"ב). ע"ש.

טהרתת

סימן יב

הבית

קכו

יהם. אם אכלה או שותה והשתואלה מהם, ויצאתה לחדר אחר, מותר לו לאכול משורי האכילה או השתייה או השתייה, שמכיוון שיכזה אין חיבת כלל. ואם חורה באמצעות אכילתתו או שתויתו, אין צריך להפסיק, כיוון שהתחילה בהיתר צ'ן.

驶مرת הטהרה

ומה שכטבנו שכל הקולות שנאמרו בדיון שורי הкусם שלה, נהוגות בדיון שורי מأكلיה, כן כתוב הט"ז, שאם אכלה והפסיק אדם אחר רשי עלה לאכול לשורי מأكلיה, וכן לא לגבוי כל שאר הקולות בשתייה שיש להקל בשורי מأكلיה. וכן כתוב הסדרי טהרה, והתפארת צבי במקור חיים (סוף ס"ק יח), הרב חותם התנינים, הרב מנגראת השלחן. ע"ש. ומכאן תשובה למ"ש הגאון מופת הזור רבי משה פינשטיין בשוו"ת אגורות משה (חו"ד ס"י צא) שונשאל, בדבר קערה שיש בה שלשה מיני מأكل, ואשתו נדה מאתה לאכול מהם ולא נגעבה באחרים, אם יש בה מושם שורי מأكل שלה שאין להקל לאכול מהם, והשיב, שמאכד שורי מأكل שלה אין אישור, ואיפלו אם נגעת בהם בידיה, אם לא אכלה מהם, מותרים, שכן הנגיעה אוסרת אלא האכילה, אבל יש לאסור מצד האיסור שלא לאכול מ侃רה אהת, וזה הדין שכתב הט"ז (ס"י קצ'ה ספק'ב) בשם מלובלין (סימן סה) בד"ה אה, לחלק בו בין אכילה לשתייה. ע"ש. ומכאן תשובה למה שכטב הנשיך בספק'ח, שמכיוון זקיינא לנו שלא ישתחמה משורי הкусם שלה, כל שכן שלא יאכל משורי מأكل שלה וכו'. אולם כל וחומר פרינא הו, וכך שביארנו שיש לחלק בין אכילה לשתייה לאיזיך גיסא. ושוב ואיתוי להכרתינו ופלתי שהעיר כן על דברי הש"ך. ע"ש. וכ"כ בשות' ד' אליו שם. ויש להוסיף עוד שיש לומר שבשתיה קפדי אישני טובא שלא לשות משורי הкусם ששתה ממנה חבירו, וכמבואר בשלחן ערוך אורח תימן (סימן קע סעיף טו) ובט"ז ובאליה רבתה שם, ובשות' זוק חיל ב' (חיל אורחה חיים סימן כז). ע"ש. וכן כשהוא שותה משורי הкусם שלה יש בה מה שומן חיבת וקירוב דעת אליה, מה אין כן בשורי מأكل דלא קפדי אישני יכול האי, ולא חשב חיבת וקירוב דעת בכח. וכן מזאתי בסדרי טהרה ספק'ח שהוכיר שני הטעמים והיל לחلك בין שורי שתויהה לשורי מأكلיה, והשיג גם כן על הש"ך הניל. ע"ש. וראה עוד בעריך השלחן (ס"ק יב). ועיין במאירי (מחובות ד': עמוד כג) שבtab: „ולא עוד אלא שעדי כל שבשעת אכילה מותר אף מיד לד' משום דבעבדתיה טריד זאי CAN חיבת“. לאלה שלדעתי כל שבשעת אכילה מותר אף מיד לד' משום דבעבדתיה טריד זאי CAN חיבת. ע"ש. ותנה אף שהרמ"א החמיר גם בשורי מأكلיה, והסביר עמו גדורלי האחרונים מרבני אשכנז, מכל מקום כיוון שדעת מרו בבית יוסף להקל בשורי מأكلיה, כדעת הארחות חיים, כן עיקר לדידןداولין בתור הזראות מרן, ומכל שכן שם גם המהריק"ש פסק כן. ואף על פי שהגאון רבי יוסף ח' בספר בן איש חי (פרשת צו אות כב) כתוב להחמיר גם בשורי מأكلיה, אפשר שכן היה מגהג מקומו בבל, וכך שנגנו בכיצד בא להחמיר בישיבת הספסל. וכן פסק המהריק"ש. וראה עוד בזאת הבית יוסוף העיד שמנาง הספרדים להקל בישיבת הספסל. וכן פסק המהריק"ש. וראה עוד בזאת להלן). אבל במקומותינו שאין לנו מגהג יוזע להחמיר, יש לתורות דעת מרן שקבלנו הזראות. ובספר חותם הטענים (סימן יא אות ז') הביא דברי הארחות חיים להלכה שמותר זה לאכול מה שתויהר וזה. ע"ש. וכן עיקר.

יח) והמקור לוה בראבייה (חילק א' סימן קעג, עמוד קעד) וזה לשונו: ומיהו אם שתהה בכוס ונשאר בו קצת ולהלה לה, קבלתי מרבויות להתייר, כיוון שאינו שותה עמה משם, ואך כי נראה לו. ע"כ. ואבאה להלכה במרדכי (פרק ב' דשבעות סימן קש"ג), כתוב הטעם משום שאין באכילה ושתייה קירוב דעת לבא לידי עבירה יותר מהצעת המטה דשריןן שלא בפנוי. ע"ש. וקצת קשה דהותם העיטה היהת שלא בפנוי, אבל כאן הרי שתההה בפנוי. ויש לישיב. וממן הבית יוסוף הביא להלכה דברי המרדכי. וכן פסק הרמ"א בהגנה. ותגהן דברי הייעוץ שלחן

יורה דעתה קצה הלכות נדה

מחצית השקל

מכובשת ונזהה ודר נפיה, ומכבי ראה מאמייד דשקל גברא גדרא מיניה, מרמר לה פסליון לך לדינא זכתה קה, ב', ע"ש. ועיין בתשובה הור הכהן כליק יורה דעה סימן י"ח שודה והעללה להתר. ע"ש. גם הכרתי וולת' התפאות ישראל סימן ג' כתוב שם שראה נהוגין

ששורקן דבר כלמי מעלה ולא מונכו אשותו כמחמיכן לזרוק לידי, והוא פושטת להקל בוה, ע"ש¹⁴ אבן בסורי תורה סימן ח' כתוב דאך גל פ' שיש להקל מיעיך הדין, מל' מקום אין להתייר. וכל המחייב בעניינים עלאה תבה עלי' רוכבה, ע"ש¹⁵:

ת' עיין בתשובה משאות נימין סימן י"ב במאצע התשובה, שכתב אפליון מקרה אחד שלא יכול אוכלם גם בני הבית אוכלים מהם מקודר זו, ואין לך הפסיק גודל מה, ומכל מקום ובטים הם המחייבים שלא יכול קעודה אחת אפסלו עם בני הבית, ומדינה אין לאמר, ולא מזא איסרו האדרור בשום רוכאת, אך המחייבים יפה עוישים באיסור חמוץ כי, ע"ש. ולענין

דראה דזוקא על שולחן אחר יש מקום להתר בוה, אך אם גם כשהיא טהורה גם אוכלים בקערה בפני עצמן, מכל מקום כשגם בני הבית אוכלים עליהם דזריך מהירות, אבל מקרה אחד מידין יש שלאור לוי מה שבתב הרמ"א אפסור לו לאכול שומרי מילא כל שללה, מן בן שאוכלים בקערה הראשון את בודאי וובל שומרי מילא כל שללה, וזה אפesh לזרור ולהזקק בוה שיטפוק אוד אחר נתיניהם. ועיין מה שכחתיו לעיל סימן פ"ח ס"ק ד' ב' (בעל' ס' ל''). עיין בתשובה יוד אלילו סימן ס"ה שכתב באשא דה רשותה טבא'ק כמו חז' כתוב:

כל מזור לבעלת להריה מנותה, דזה לא דמי לאכליה, ע"ש:

ופק מ' ולא כ'. שהוא אורך. שאינו נוגע כה בידו. עיין במנחת יעקב בסוף הספר וחorth שלמים סק' כ' בחשובה סימן י"ג אם מורה לנפוח מבוגר אשרנו נהה עפרורית או נזחא, והעליה דיש להחמיר. דהא קיימת לנו זיכרון קמא', בן כחון בגופו. ואע"ג דגנימה ממש לא היה, הא בהג'ה' אוסר אפילו לזרוק מזוז ליריה דגס בן לא היה גוניה ממש. וכן לומר והתם איבא לירוש טפי לקלירוב בשור, שורק מזוז לדרה ממש והו הדעת. אבל כאן השהוא רך להעביד הפעוריות וזה גוניה מבוגה לא היה קירוב הדעת כל כ' דהא מוכח דגס בגין גוניה היה קירוב הדעת מה אידיאת פרק שני דיני גזירות (פרורש, פרח לו גוניה הי' יתיב וכא דאיין דינין, פרח גדפא איזישה (פרורש, ממור על אששו) אהא חברא שקלית, אמר לה מא' עבדתיך. ממר ליה דינא את ל', אמר ליה פסילנא לך לדינא, ע"כ. הרו דהו קירוב הדעת בכאה גוניה יותר, لكن המחריר חבא עליו ברכה, עכ'ז'. אבל הפלמי זפאהר ישראל פעיף א' דזה ראייה, דאמ' כן אף ליתן מתנה לאשותו בעת דוחה הא סוסון, דכאי גונא וראי פטסל לדינא אטס בתמן מתנה לדין, וזה דוא' ליחוץ, אלוא וראי שאון איסור אפילו קירוב הדעת. כי קירוב הדעת בדברים המביבאים לידי קורבה וגאיו'רויות, וליאו'ר אמרתנו וליבא נמי במפריה מוגבג אשותו, על כן אין להו קירוב. רק שורקן דבר כלמי מעלה ולא לונוח אשותו במתחמי לזרוק ליריה, רק ליריה ונוהגין בו היהו. וש להקל, עכ'ז'. (פרק ז' א' לא' אטס כן החיקות קטנות בקורה אחות והוא אוכל אחות והוא אוכלה אחות, אבל אונן בעקרה, וכל אחד נוטל מן הקורה ומשים לפניו על כל מי מירוד ואיזו'ר אל מאשחמשין בכל' אטור בנתויים: (פרק ה') שום כ'ם. סימן פ' כ' ו. הלחט ואק שומץ מאותו קנקן, או אפילו שוחט מאותו קנקן אם אין כן. שחותוב סימן פ' ו' ו' פ' ב' בתגן': (פרק ז' ו' יש שוחט כללה לעיר'ה (ש' כ' התם דהוא דהאו דהין בשאיין, צ'צ'ל', ר'ל', דאו און קערת הנורה נכרה כל כך אפלול הס' אחר: (פרק ח') יש אטורים כ'ר, דגדהות פיטיגיות רש' רא'ס' ורדר'ס' וכמו שחותוב בסמוך נפק ט', מורה גם באכילה: (פרק פ' ג'

נ' (ש) משובץ אודם כ' ד' (הנני) נ' ח' שרי ליתונן גראאה דאטטסן ציון וטיטים ה' (וועגן) דיבכעל בתשך דישק הייכר להלחל ותיסען בעקו בני ו' בימי בשל' טהרה סכירין (ס'יך)

אגנות

יורה דעת

משה

כנג

האכילה שיטול הוא אחת ומהיא אחת אסור אבל בשעטם האכילה הם בקשרות מיוחדות אך שאר עץ שלא אכלה כל החטיפות שווה גם לאחר שאיןו בעלה הינה נותרת לאכול אין כאן בוות שום חבה והתקירבות גם לבעלה ואין לאסור בעצם אף כשהאכל החטיפות הנשארות באותה קערה אם לא תאכל או יותר באותה קערה אבל טוב להחמיר ליקח אותן לקערה אחרת. ולאו דוקא ג' מיניהם אלא אף ממן אחד אם הם חטיפות מיוחדות.

ידידון

משה פינשטיין

ששכרו חדרים מיוחדים שהרי לא ישמרם ולא יתבישו מהם להתייחד וכדומה.

ובדבר אם תזה רשות לבשל גם בעודו נראה שאין בוות חשש אסור לבו"ע כי אף שאין משתמש באשה הרי הוא שימוש גם של שפותות שבוה ליכא איסור אף אם עושה בחנום.

וזהו לעניין מدت הדין אבל למעשה אין זה כדי לעשות כי אין להתחכם הרבה והאשה שמצואת חן במראה ובמשפחתה ושמועתה טוביה שהיא שומרת דת יש לסמך ולישא אותה בתקופה שהיא המוננת לו מן השמים ואין צורך לבחון אותה מתחלה וגם שלא יועיל כי אין הבדיקה זו כולומ ותמים מהיה עם ה' כתיב.

ידידון

משה פינשטיין

סימן צב

בעניין לאכול מפת אחד ומקערת אחת
עם אשתו נדה

י"ב תשרי תש"ב.

מע"כ יידי מהר"ד בנימין זאב צוקר שרילט"א
מיישבת בית מדרש עליון בספרינגוואלי.

מה שהקשה יידי מ"ש פט שמטע מטה"ז י"ד →
ס"י קצ"ה סק"א שיכולין לאכול מפת אחת,
מקערת דאסטרין לאכול מקערת אחת. הנה פשוט
שהפט שמותרין הוא פט גדול שנעשה מתחלה לאכילת
כמה אנשים שוחתוכין ממנה כל אחד חתיכה ואוכל
מהחתיכה אבל מהחתיכה שחתוכה לעצמה יהיו אסטרין
לאכול שניהם ממנה ואף אחר שישתיר מהחתיכה
שליה יהיה הבעל אסור לאכול ממנה כדין שורי
מאכל שללה. וב"כ נראה פשוט שמתallows הקטנות
הנקראים "ראלס" וכדומה שהוא רק לאכילת
אחד יהיו אסטרין לאכול שניהם מאותה. וכן יהיה
הדין בקבוקו שמותרין שניהם לשעות ממנה כבדשטע
נמי מטה"ז שהוא ג"כ בכה"ג שהבקוק והוא גדול
שנעשה להרבה שיקחו ממנה מים לכלי קטן לשעות
לן מותרין אבל מכלי קטן שהוא געשה לשעתית
אחד מסתבר שהיו אסטרין לשעות שניהם ממנה
אף ע"י שיקחו ממנה לכלים אחרים.

ואם כן מקערת שאסטרין היא קערה שחדך
שנותנים שם לאכול אסטרין לאכול ממנה שניהם,
אף באופן שליכא איסור לשורי מאכל כגון גנון הא

סימן צא

אם נחשבו כל מה שהוא בקערה שאכלה
אסתו נדה שורי מאכל שללה

כ"ד סלו תש"ב.

מע"כ יידי הרה"ג מהר"ד נח בריער שרילט"א.

ובדבר קערה שיש בה ג' מיני מאכל ואכלה אשתו
נדלה אחד מגיניה ולא נגעה בהאחרים אם
נקרא שורי מאכל שללה לאסור לבעל. הנה מצד
שיורי מאכל שללה ליכא איסור אף בגעעה בזו ביצה
אם לא אכלה מהם דהנגיעה אינה אסורת אלא
האכילה. אבל יש לאסור מצד האיסור לאכול מקערת
אחד. וזה דין שהביא הט"ז בס"י קצ"ה סק"ב ביו"ד
מהפרישה והב"ח שמנוחין חתיכות קטנות בקערה
אחד הוא נוטל אחת והוא אחת אסור אף מהחתיכה
שאכל אינה ממה שישירה ממש האיסור דמקערת
אחד. אבל יש חלק دائم היה האיסור מצד שורי
מאכל ליכא תקנה אבל כיון שהוא רק מצד קערה
אחד יכול להניח החטיפות הנשארות על קערה
אחרת לאכול. וגם מסתבר שאיסור מקערת אחת
הוא רק מה של שני בנו"א הדריך ליתן לכ"א בקערה
מיוחדת ורק מצד חיבתן והתקירבות שבין איש לאשתו
אוכלי שניהם מאות אסור וא"כ הוא רק עצם

להתיר עיי"ש. וממשין עדיף מספינה של הרמ"א דכוונו לسفינה קטנה שמתנדנדת מצד האשא וכן בעגלה מתנדנדת הרבה פעמים מצד ישיבותם, דממשין הוא כספינה גדולה שאין הנדנו כל בשבייל הישיבה עיין בזובים פ"ג וא"כ יותר נוטה שבממשין אף לטיפול יש להתיר באופן שלא יגע זביז עי' הנדנו בגין בהוא לפנים והיא לאחר או איפכא או אף במקום אחד אם רוחקין זמי' ועם עוד אנשים ודאי יש להתיר. ובפרט שעודם איטור ישיבה על ספצל אחד הוא חומרא בעלמא עיי' בתה"ד.

ידידו

משה פינשטיין

סימן אג

באיסור שהצרכו ו/או נקיים לנדה במקום

פ"ז

ט' ניסן תש"ז.

מע"כ יידי הרב הגאון המפורסם מהר"ר חיים אלעורי שליטא האב"ד דקענטא, אהיה.

הנה ידע יידי כתראה ששאלת זו כבר היא על הפרק יותר משתי שנים וכבר בא אליו יותר מעשרים וגם חותנו דכתריה בא אליו זה יותר משנה להתיישב בו וגם אצל הגראי"א הענקן שליטא היו שאלות אלו וערין אנחנו מלחחים מלחשיב כי קשה מאד מאד להקל בדבר שחתמירו בו טובא אף שנתהדר עתה בשנים אלו שנוגע זה לכמה אנשים למצוה רבה דפ"ר אף שיש לי בזה טעמי לתהדר ולכןamus אין להתיר ויראה לדוחות הדבר לשאלן. אך מה שבא כחרא"ה בדבר חדש שימוש שפישטא לכתראי"ה שמצד איטור שלו היה מותר משומך דהוא רק איטור דרבנן וכל פלפולו הוא רק אם היא שאינה מצויה על פ"ר רשות לחטוא באיסור כלל כדי שיזכה בעלה במצבה הרבה רובה דפ"ר כמו שהחדרו לשחרר בשביל פ"ר והתירו לעבור על עשה דהשלמה בשביל קיום חברו במצבה פסח וייתר מזה מצינו בכ"י בא"ח סוף סימן ש"ז דגם לעבור על איטורי שבת באיסור סקללה כדי להציג בתו ממש מדשרי לתוס' ולא פשעה וכן פסק שם בש"ע עיי' במג"א ובט"ז. לא נראה לע"ד דהא מוכרין לומר דעתן

הביא הט"ז מהפרישה ומהב"ח שמנתחין חתיכותلطנות בקערה אחת הוא גוטל אחת והוא אחת שאסור אף שהחיתה שאוכל הוא אינה ממה שישירה מ"מ אסור מצד שהוא מקURAה אחת בו שהדרך שנותני שם רק לאחד ומצד חיבתן ותתקרובותן שבין איש לאשתו או כלין שניהם מאתה לבן אסור. ולכן כתוב הט"ז דמשמע דכשנותני בקערה החתיכות הגדולות שאין הדרך לתת זה לפני אחד אלא להרבה שיקחו שם לאכול בכלים الآוחרים אין בו איטור והטעם שהוא כמו הפת הגדול וקנקן הגדול. שיעיר הטעם הוא דבר שהדרך הוא לתת לאחד שייך קרוב דעת וחיבת כשייכלו שניהם ממנה. (ופלא קצת על הפ"ז סק"ה שהקשה על המשאת בנימין שכטב אדם כל בני הבית אוכלם עליהם זו ליבא איטור מדינא אך יפה להחמיר, דהא יש לאסור מטעם שיורי מאכל שלה וכשאכלין מקURAה אחת בודאי אוכל משיוורי מאכל שלה. דפסות שהמ"ב אייריו באופן שלא שייך איסור שיורי מאכל כהא דחתיכות קטנות שם"מ אסור מצד דין דקURAה אחת שבואה סובר שליכא איסור מדינא כשלב בני הבית אוכלין עמם בדרך זה אך שם"מ טוב להחמיר)

וממילא נראה שבקURAה תמאה שהדרך שלב אחד גוטל בcpf ובסכין ממש חמאה למרח על חתיכת הפת שלו שיש להתיר מדינא ואף שכטב הט"ז בחתיכות הגדולות לשון שמשתמש בכל אחר ביןיהם הוא רק התם שאם אין להם כלים אחרים הרי נמצא שייצטרכו להחמיר פט או להפסיק באכילתם באיזה כשצטרכו להחמיר פט או להפסיק באכילתם דבר ולהזר וליקח ממש כדרך רוב אכילותות ונמצא שישתחמו שנייהם בקURAה ההיא גם לאכילתם שזה אסור דהו אוכלם מקURAה אחת ומ"ל מה שב恰恰לה הונח שם שלא לאכילה לבן מצרייך הט"ז שייהיה להם כלים אחרים להגיה שם. אבל בחמאה שישתייר החמאה על הפת ואין הדרך להגיה הפת המרות בחמאה בקURAה החמאה יש להתיר. אבל מ"מ יפה להחמיר בזה משום שנראה קצת בקURAה אחת וט למפעמים אפשר לבא לשיוורי מאכל אם לא גוזרה ולקחה חמאה הרבה יותר מצורכה והתוירה החמאה שנשארה בהcpf ועל הסcin להקURAה וישכת ויקח הוא אח"כ את הנשר למרח על פטו אף שמדינא אין לאסור בשビル חשש זה.

ולענין אם מותר לילך עם אשתו גודה במאשיין מצד הנדנו. הנה איתא ברמ"א סי' קצ"ה סעי' ח' בעגלה או בספינה שטומר לילך מעיר לעיר לצרכיו אבל לטיפול לא ילכו והוא מטה"ד שמטפק לעניין טויל דהוי כען דרך חיבת כתוב כה"ג לא ברינגן

ב. האשה מותרת לאכול ולשתות ממה שישר הבעל אפי' בפניהם.

ג. אסור לאכול משורה אפילו אם נתכוונה לשירך.

ד. לא יכול ולא ישתה משיריו מאכלה או כוסה שום מאכל ומשקה אפילו מים חם, ואפי' לא אכלה אלא משחו.

ה. אפי' אם הוסיף על השירים, אסור לו לאכול ולשתות מהם.

ג) רמ"א ס"ד, והטעם כתוב בלבוש ס"ד וטוויז סק"ה דהיא לא מרגלא ליה לעכירה, וכענין במרדרכי פ"ק דשבת ס"י רל"ג, וכיכル היראים ס"י קצ"ב מטעם שייצורו של איש גדול יותר ומהרתו אחר שתיתה, וכיכל בגדי ישע שם אות י"ז עיי". והנה בערוה"ש סי"א הקשה ואני מבין דהיא לא מרגלא ליה, מימ' כיון שהיא שותה בפניהם שלו ומראה לו חיבה, nimא שהוא מרגילה לעכירה, וציל דזה שהיא שותה אינו דרך חיבה אלא דוקא כשהוא שותה משירה עיי".

ד) הנה בהכ"א כל קט"ז ס"ד כתוב דיש מקילון בשיריו מאכלי אם נתכוונה לשיר דאו הו ייכר, דאליך היה לו לאכול ביחד, וציין לדברי הסדריט סק"ח עיי". אכן המיעין בסדריט יראה שהסדריט לא פסק כן, רק שהולך על יסוד השין ומשו依 איסור אכילה לשיריו שתיה דיש סברא להתר טפי באכילה משתיה, והראיה שהדרי הסדריט עצמו בסקי"מ מביא דעת התוציא דמותר לאכול Shiriy מاقل כשהדרי אחר מפסיק ביןיהם, מוכחה דשיורי מאכל אסור. ויפה העירו עליו בסוגי"ב פ"ז ס"ג, קנה בושם ס"ד וח"י אברהם אותן י"א שבוטקסים לא סיל כן.

ה) וכן נראה פשוט דבר כל דבר שייך חיבה.

ו) וכן נראה פשוט, שלא נזכר שיעור באכילתיה, וכיכל שבת הלוי ס"ד סק"א.

ז) ש"ד סק"ט, חכ"א כל קט"ז ס"ד, ערוה"ש ס"ג, מקוח סק"יב ושער טוהר שער ט"ו ס"ג.

ל' נטעי פרק יט גבריאל רה

ג. אסור לאכול שיריו אשתו גם בסעודת אחרת או ביום אחר ח'.

ג. מדינא מותר להשתמש בכלי שאכלה או שתתה אשתו נהנה ממנו אם לא שירה מאומה ט), אך ראוי להדיח את הכל' בטרם השתמש בו הבעל.).

כלי הדוחה

ה) הא ראמ"ר לאכול שיריה ודוקא מאכלים ששארם בגין'ם מקפידים שלא לאוכל משינויו מהorigo, אבל באופן שום שאר בגין'ם אין מקפידים לאכול זה מה לא מקרי שיריים, וכן אם היא לקתה פרותת לחם מלחה גזרלה או פרי מפל פירות, מותר לבעל לאכול את הגשאה, אך כאשר אכלה חלק מן הפרותה או מן הפרי וכן עבטים מאשכול אחד אסור לו ללקח שיריים שווה נקרא שיריה ואסור יא).

ח) וכן נראה כיון שאיסור שיריים הוא משומן דהוי דרך קירבה, דהרי שיריים של אדם וזה אוכל ולכןAnti לידי קירבה, איך שייך גם ביום ואחרינה.

ט) ש"ד סק"ט, צ"ז ס"ד, ערוה"ש ס"ג דאיון בזה התקרכבות כמובן.

י) ב"ז, ובהיטת סק"ו כתוב דהמתחמיר תבוא עליו ברכה, מעין טהורה ס"י י"ב וטהרת ישואל סי"ז. וכיכל דעתך (ונפניא) סק"ט שמנוגח חסידים להחמייה ויש להוסיף שכחים ذרך בניא להקפיד שלא לשותות מכם ששתה חבירו ואיך כשותה מכם אשתו הוי דרך חיבה ואסורה. וראה בש"ע או"ח ס"י ק"ע ט"ז טו"ז סק"ח וא"ר סק"ט. וכן הרין בכך שההשאה השתמשה בו לאכילה ורוצה הבעל לאכול ממנה שיש להדיחו קודם. וראה בספר בינת ישכר להחסיד רבינו ישכר בער בלאן עמוד צ"ג קשחה לשכחה שלא ישתה מכם ששתה ממנה אשתה נהנה, אלא ידית תחללה הכסום.

יא) עפ"י טו"ז סק"ב, סוג"ב פ"ז סק"ט, שותית אגרות משה ח"א ס"י צ"א שבת הלוי ס"ג סק"ח וגופי הלכות ס"ד. וכן קבלתי מרבותי זצ"ל. ראה לעיל פ"יח ס"ג וט"ד.

ל. פ. וכן אם השירייםบทן צלחת שלה בנון סאלאט או יוגרט, או בשיד עס תוספת שאין ררכז של אחר לאכול מוה, הוי שיריים, אבל אם המאכל בכלל באופן שוגם אחרים היו לתקחים ממנו לא נקרא שיריים, וכן אם המאכל חזק צלחת מרכזיות שדרך בנ"א לתקחת ממנו אין זה בכלל שיריים. וכן בכלל של צוקער או מלח אין הנשאר בתוכה נקרא שיריים. וכל זה רק לאחר שאכללה היא, שאם היא עדין אוכלת אסור מדין קערה אחת. [ל]

ל. ג. גם אם שיריה הם חתיכות נפרדים בנון שני מיני בשיד או דנים, ואכללה חתיכה אחת אסור הבעל לאכול חתיכה השניה (ב). ויש מתרים גם כשנוגעים זה כזה כיוון דהן חתיכות נפרדות לא נקרא שיריים (ג). וווקא כשהחותיכות יבשות בעלי רוטב, אבל אם הם בתק הרוטב לב"ע אספור שם נחכמים במאכל אחד. וכן תערובות סאלאט או כמה סוגים מאכלים בנון בשיד עם קטניות או אוורור וכדומה אף שהם חתיכות נפרדות, מ"ט לאחר שאצל בנ"א הופכים למאכל אחד דין כשיריים (ד). [ל]

יא. פירות או אנזויים שקדמים המונחים בצלחת אחת אף שהם קטניות, מ"ט כיוון שבדרעת בנ"א כל אחד נחשב במאכל אחר אין אדם מואס לאכול מוה אין הנותרים איסור שיריים. זה הכלל כל מאכל

(ב) שבט הלוי ס"ד סק"ת, וכן קיבלתי ממורה מפאה וצ"ל, וכייך יסוד הטהרה פ"ב ס"ח.

(ג) שוויית אגרות משה ח"א סי' צ"א, שוויית באර משה ח"ב סי' ס"ג, חותמת טהרה סק"ג וסוגיב פ"ז סכ"ט.

(ד) וכן נtabאר בדיבוק תכרים.

שבאדם ור היה מיאום לאכול מוה נקרא שיריים (ט), וכן חתיכות מאכל הנשאר בצלחת ומוחרים אותם לקערה אין זה שם שיריים (ט).

דין שיריים מהבילה חמאה נתבאר בפרק י"ח ס"ה.

דין שיריים מטוול הפת במלחת או בדבש נתבאר בפרק י"ח ס"י.

יב. אם טעמה המאכל כדי לדעת אם טעמו טוב מותר לבעל לאכול מהמאכל, וכן אם עלסה לחינוך מותר לבעל לאכול (ז). אבל אם החכוונה לאכול וטעמה ופסקה בשבייל שלא ערב לה אסורה (ח).

(ז) וכן קבלתי מבعلي הוראה.

(ח) וכן נראה כיון שאין בנ"א מקפידים להתחזרו.

וראיתני בספר אחד שכتب בגדיר דין שירייםadam מונחים בקערה וברבים מהם טפלים למנה העיקרית, כגון בשיד וקטניות וכו'וב, או כי הכל נחשב במאכל אחד, וגם אםأكلה רק מהבשר תשחשב הקטניות הננותנת לשיריים, משאיכם יש בקערה ב דברים שנשנים באותו המעה, כגון שני סוגים בשיה, בכogen דא לא ייחסכ בשיריים, עכ"ז. ולפעמ"ז אין החילוק כן, דאיינו תלייה בחשיבות אלא תלייה אם אדם מואס לאכול מאכל שהוא בקערה זו או שמתזירים השיריים לקדירה וכדומה, וא"כ גם בשני סוגים בשיד אם הן בצורה ובמצב ש אדם זר אינו רוצה לאכול ממנו נחשב כשיריים.

(ט) שוויית האלף לך שלמה סי' רכ"ג, שירוי טהרה סי' קצ"ה, יוסף דעת בהשמות לסי' קצ"ה, פתחא זוטא סקי"ז וטהרת ישראל סקי"ג.

(ט) וכך נראה כיון שרצתה לאכול הוא שם אכילה ונקרא שיריה.